XXVIII. évfolyam, 4. szám. Ára: 1,80 Ft 1972. január 27.

Ludas Matyi

Várnai György rajza

ÍGY MULAT EGY MAGYAR ÚR – *Bácsi kérem, osztálybulit rendezünk, mibe kerül a díszterem?*

KEDVES LUDAS!

GYORSJÁRATNAK LENNI SE FENÉKIG TEJFEL

Számtalan utastársammal együtt, igen nagy örömmel vettük a hírt, hogy a körúton is megindul az új pesti kedvenc, az autóbuszgyorsjárat. Tegnap alkalmam nyílt rajta utazni, végállomástól végállomásig, a Boráros tértől a Moszkva térig.

Indulás előtt az indító beszólt, hogy várjunk; engedjük előre a sima 12/A jelzésű buszt, úgyis megelőzzük. Egyszerre indultunk egy 15-ös busszal és éppen jött a Soroksári út felől egy 31-es villamos is. Mindkettőt előre engedtük, mi vagyunk úgyis a gyorsabb. Már robogtunk is... egészen a Mester utcáig. Ott „Stop” tábla van; előre engedtük a hídról lecsurgó forgalmat, közte egy sima 12-est, egy mellette kocogó 6-os villamost is. Óvatosan lassítottunk a Tompa utcai villamosmegálló járdaszigeténél és máris az Üllői útnál voltunk, ahol éppen sárga jelzésre érkeztünk. A sima 12-es előttünk átcsúszott.

Innen is továbbjutottunk; egészen a Baross utcáig, ahol nem sárga, hanem piros jelzésre érkeztünk. Hamarosan zöld lett, de előttünk egy motorkerékpárosnak az esős, párás idő miatt, a motorja nem akart beindulni; mire félretolta az útból, a jelzőlámpa újra ott marasztalt. Tovább sima volt az út, egész a Rákóczi útig, ugyan a Népszínház utcai zebránál óvatosan le kellett lassítani az összevissza szaladgáló gya-

logosok miatt. Eppen elértük a piros jelzést így is. A másik oldalon a Csemege előtti megállóban nagy tömeg várt, mivel rég jött busz. (Hol volt már a sima 12-es; az újabb 12/A pedig mögöttünk kocogott.) A Dohány utcánál ünnepi zöld fogadott; de örömünk korai volt: a Barcsay utcából egy krémsárga Polski-Fiat úgy vágott ki a körútra, hogy csak a vezetőnk ügyességén múlott, hogy a karambolt elkerültük.

A következő pirosat az Oktogonnál kaptuk. A túloldali megállóban éppen árut rakodtak, kissé körülményes volt a ki- és beszállás, de a mögöttünk haladó 12/A szolidáris volt, nem jött elénk. Most aztán szabad az út, jöhet a robogás... a Nyugatiig. Ott rendőrök irányítják a csúcsforgalmat és felváltva engedik csurogni az áradatot a körút, a Belváros és a Váci út felől.

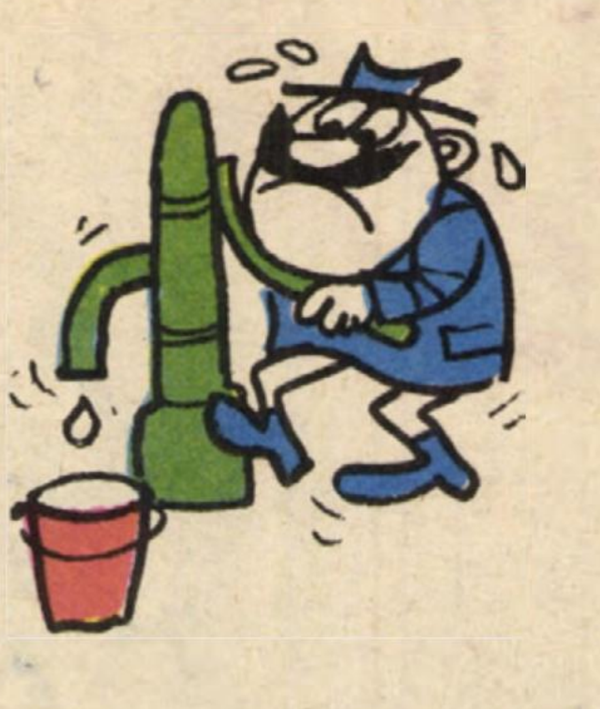
Háromszori megállással megúsztuk, irány a híd. A szigeti bejárónál valaki jelzett, hogy leszáll. Megállunk, ajtónyitás... leszálló sehol. Ilyen is van. Még egy kis bűvészmutatvány: a hídlejárónál bejutni a megfelelő sávba és máris engedhetjük magunk elé a Bem mozinál az Óbuda felé bekanyarodó 4-es villamost.

Aztán már sima volt az út a Moszkva térig, még találkoztunk a már visszafelé tartó 12/A jelzésű busszal, amit az indító elénk engedett és a 112/A jelzésű gyorsjárat máris megérkezett a Moszkva téri végállomásra.

Bocsánat, az igazságnak tartozom azzal, hogy a Széna téri kanyarban utolértük azt a 6-os villamost, amelyik a Mester utcánál mellettünk kocogott el.

Hadai Győző

SZOMJAS UTCA

A mi utcánk közkútja évek óta betegeskedik. Egy darabig gyógyítgatták, javítgatták, de most már az sem segít, teljességgel felmondta a szolgálatot. Így huzamosabb ideje kénytelenek vagyunk messzire eljárni a mindennapi ivóvizünkért. Sok öreg, nyugdíjas ember lakik itt, akiknek igen nehéz a tele vödröket a harmadik utcából hazacipelni. A tanács állandóan ígéri, hogy valamilyen formában megoldja vízgondjainkat, de nekünk nem ígéret kellene már, hanem jó ivóvíz, mielőbb!

A Lévai József utca lakói, Sajószentpéter

„JAFFA COCKTAIL”

Betértem a Marx téri Bonbon cukrászdába szomjúságom enyhítése céljából.

— Egy Jaffát legyen szíves — közöltem nagyvonalúan a felszolgálónővel. Néhány perc múlva asztalomon volt az üdítő ital. Lassan elkortyolgattam, majd fizetésre került a sor.

— 6,80-at tetszik fizetni. — közölte a pincérnő. Majdnem hét forint egy pohár kimért, gyenge ízű Jaffáért? Belekukkantottam az asztalon heverő árlapba. A következőket olvastam: Jaffa szörp 4,80, Jaffa Cocktail 6.80.

— Miért nem hozott nekem a 4,80-as Jaffa szörpből? — kérdeztem szelíden.

— Amint látja a kedves vendég, a 4,80-as szörp át van húzva az árlapon. Mi kizárólag Jaffa Cocktailt tartunk.

— S mit tartalmaz ez a cocktail, amitől két forinttal drágábban mérik?

— Egy bizonyos mennyiségű gint keverünk az üdítő italba — hangzott az udvarias válasz.

Meg kell mondanom, semmiféle gin ízt nem éreztem a szörpben. Ami tulajdonképpen csak helyeselhető. Hiszen a Bonbon cukrászdában körülöttem 9—10 éves gyerekek is ültek és jókedvűen iszogatták a „Jaffa Cocktail”-t. Két kérdésre szeretnék választ kapni:

1. Milyen címen kérnek 6,80-at egy pohár Jaffáért, ha — feltevésem szerint — nem ízesítik ginnel?

2. Ha mégis tévednék és valóban ginnel keverve szolgálják fel a Jaffát, hogyan szolgálhatnak ki apró gyerekeknek is szesztartalmú italt?

(galambos)

BUDAFOKI UTCAKÉP

Budafokon, a Plébánia utcában a gyalogos forgalom céljaira szolgáló járda csak az utca elejétől a tüdőszanatórium oldaláig terjed. Onnan aztán fokozatosan megszűnik és csak a kocsiúton lehet tovább gyalogolni, dagasztva a sarat. Esős időben a kátyúk megtelnek vízzel és csaknem lehetetlenné teszik a közlekedést.

Néhány évvel ezelőtt megkezdődött az „utcarendezés”. A környező telkekből kiszakították egy háromnégy méteres földdarabot, s az útban levő gyümölcsfákat kivágták. Azóta a „kiszélesített” út a senki földje. Burjánzik is mindenféle gaz és bozót rajta. A környék lakói papírhulladékkal, üvegtörmelékkel, rozsdás tűzhellyel, szemétkupacokkal teszik még lehangolóbbá az összképet.

Sajnos, a szemétszállítás ismeretlen fogalom errefelé. A Köztisztasági Hivatal kocsijai nem tudják bejárni a kies terepet. Ide még a mentőautó se érkezhet idejében!

Már régen megérett az idő arra, hogy a kerületi tanács rendezze a Plébánia utcát, mert az rendkívül elhanyagolt állapotban van!

(f. i.)

LUDAS MATYI ÜZENI

Többeknek: Való igaz: Erdődy Kálmán színművész verse, mely lapunk január 13-i számában jelent meg, csaknem szóról szóra azonos Karinthy Frigyes „Hála” című versével (Notesz, 1927. Singer és Wolfner). Bár mindenre mi sem emlékezhetünk, sajnáljuk, hogy „kéziratának” jóhiszeműen bedőltünk.

A CÍMZETT VÁLASZOL

„A házirendnek nincsen őre?” című cikkükre az alábbiakat közöljük:

A Bp. I., Döbrentei u. 9. és Apród utca 10. sz. épületek rendbentartására háztakarítót állítottunk be, mert a házban lakó házfelügyelő többszöri felszólításunkra sem tett a munkaszerződésben vállalt kötelezettségének eleget. Ellene már korábban is érkeztek panaszok, ezért vállalatunk a nyereségrészesedést fegyelmi büntetésként megvonta tőle.

Főv. I. ker. Ingatlankezelő Vállalat
Dr. Görgényi Gyula
igazgató

NEM AZ IBUSZ

Lapunk múlt heti számában közöltük Orlay István rákócziújfalui olvasónk levelét. Olvasónk tévedésből az IBUSZ-t emlegette levelében, holott a megjelölt helyen, a Bajcsy-Zsilinszky út 17. szám alatt, a Pest megyei Idegenforgalmi Hivatal működik. A bírálat tehát őket illeti. Az IBUSZ-tól ez úton kérünk elnézést a tévedésért.

ÖSSZHANG

A Kacsóh Pongrác úti felüljárónál levő autóbuszvégállomáson, ahol utasi minőségben naponta kétszer is előfordulok, igen érdekes megfigyelést tettem. Nevezetesen azt, hogy milyen nagy az összhang a 25-ös és az 1-es autóbuszok között. Például, ha befut a térre egy útja végéhez érkezett 25-ös, s kinyílnak az ajtajai, hogy az utasokat kiengedje, biztos, hogy abban a pillanatban rögtön becsukódnak az indulásra kész 1-es kocsik ajtajai, s a busz kikocog a végállomásról. Fordítva is ugyanez a helyzet. Az indítók gondosan ügyelnek arra, hogy az egyik buszról ne szállhassanak át mindjárt a másikra az utasok. Pedig el tudnánk képzelni az összhangnak egy olyan variációját is, hogy mindkét busz ajtajait úgy nyitnák-csuknák, hogy a továbbsiető utasok átszállhassanak. Hiszen mindössze egy félpercről lenne szó...

N. T.
Budapest

NAPSUGARAS BUDAPESTI DÉLELŐTT

NIXON ÍGÉRETEI

Szűr-Szabó József rajza

– Már megint?...

NEM IS OLYAN VÍZIÓ

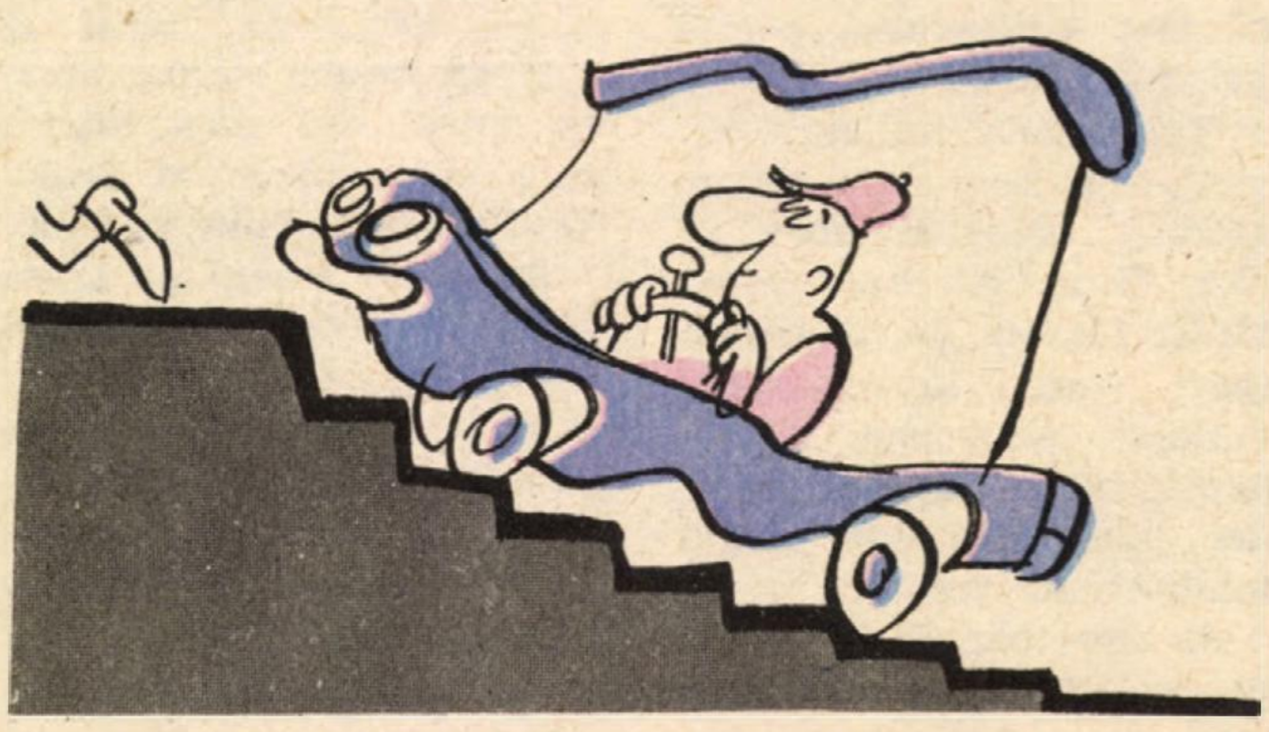
Megdöbbentő hírt olvastam nemrégiben: egy részeg teherautó-sofőr elgázolt egy asszonyt a saját lakásában. A gépkocsi áttörte a ház falát és rátört gyanútlan áldozatára.

Na tessék, gondoltam magamban, most már otthon sem lehetünk biztonságban. Ezek a vékony falak nem jelentenek védelmet az autósok ellen, akiknek mindig sietős a dolguk. Hogy hova rohannak, azt nem tudom. Az út végén — mert minden út véget ér egyszer — a leglassúbb gyalogos is utoléri őket. Hát akkor minek ez a nagy sietség?

Amióta ezt a hírt olvastam, nyugtalan vagyok. Most is, amikor ezt a cikket gépelem, hátra-hátra nézek: nem jön-e valami automobil? Mert ugye sosem lehet tudni. Egyre több a gépkocsi és egyre nehezebben férnek el az utakon.

Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha egy visszapillantó tükröt szereltetek fel az írógépemre. S ha majd felkelek a gép mellől, előbb óvatosan balra, aztán jobbra nézek, nem jön-e balról, a Straussingerék fürdőszobájából egy Wartburg, vagy a Széppatakiék konyháján keresztül egy teherautó? Családos ember vagyok, muszáj óvatosnak lennem. A hangulatlámpánkat a holnapi nap folyamán átalakítom közlekedési lámpává és a családom tagjai csak akkor mehetnek ki a mellékhelyiségbe, ha a lámpa zöldet jelez. Az is lehet, hogy körforgalmat vezetek be a szobámban, a Marx tér vagy a Kálvin tér mintájára. Sőt, ha lesz egy kis időm, útjelző táblákat is készítek, hogy az autósok jobban tájékozódhassanak, merre kell menniük Vác vagy Gödöllő felé.

Aki Kecskemét felé tart, annak egy kis kerülőt kell tennie, ha át akar menni a tusculánumomon, de bizonyisten megéri! A lakásom ablakából gyönyörű a kilátás: előttünk egy nagy, gondosan ápolt, szemet

gyönyörködtető park, balra a Vasas-pálya, jobbra a budai hegyek. Ha elég nagy forgalom lesz az otthonomban, esetleg nyitok egy kis panoráma-vendéglőt vagy egy autós-csárdát, ahol a gépkocsivezetők megpihenhetnek egy kicsit. De vajon kapok-e ilyet gebinbe? Ha futballista lennék, biztosan kapnék. De egy humorista?!

Jaj, autózúgást hallok!

Lehet, hogy máris... Igen, jön... jön... Egyre erősebb a motorzaj... Uramisten, most mitévő legyek? Ha felugrok az írógép mellől, azt fogják mondani, hogy én okoztam a balesetet, mert ahelyett, hogy ülve maradtam volna, ugráltam, mint egy hisztérikus lótetű, frontátvonuláskor. Az autósok bizonyára gyűlölik azokat a lakókat, akik ide-oda mászkálnak a lakásukban, a konyhából a szobába, a szobából a konyhába és aztán, ha — tegyük fel — berobog egy teherautó, rögtön elveszítik a fejüket. Mindig ebből lesz a baj, no meg abból, hogy az az idióta lakó sötétben fekszik le és nem világítja ki az ágyát.

Most már biztos, hogy az autó kisvártatva itt lesz a szobámban. Tulajdonképpen nem is baj, hogy jön, talán elvisz a szerkesztőségbe. Beállok a szoba egyik sarkába és majd integetek. Ha szerencsém van, észrevesz.

Aztán mégsem álltam be a sarokba. Eszembe jutott ugyanis, hogy a harmadik emeleten lakom: hogyan jöhetne be hozzánk egy autó? Hogyan? Amilyen pechem van: a Trabantos kicsöngeti a házfelügyelőt, és feljön hozzám lifttel.

A közlekedésben minden lehetséges.

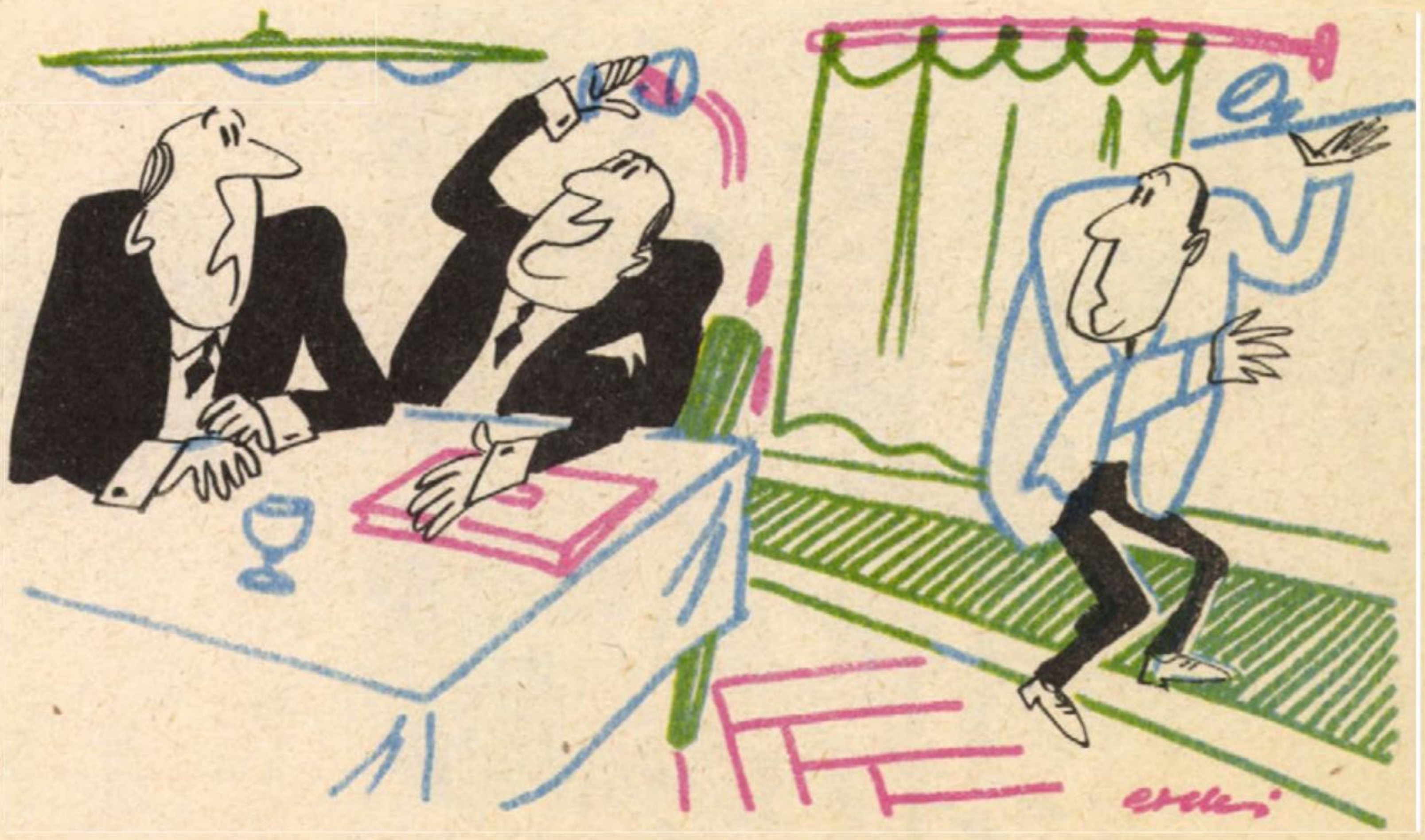
Mikes György

KEDVES LÁTOGATÓ

– Elnézést, szomszéd úr, de otthon nem enged a feleségem dohányozni...

ANTIALKOHOLISTA

– Megőrültél? Minek kérted, ha úgyis kiöntöd?
– Ha csak szörpöt iszom, kinéznek.

IDEÁLIS ÖNKISZOLGÁLÓ

RÉGISÉGBOLTBAN

– Valami korszerű antikvitást kérek...

Szép lehetsz...

Figyelemreméltó cikket olvastam a Népszabadságban a hamis tapintatról: vannak, akik nem élnek demokratikus jogaikkal, nem merik a véleményüket elmondani, mert nem akarnak kellemetlenkedni a főnökeiknek vagy más vezetőiknek, akik az adott ügyben előzően már kifejtették álláspontjukat.

A cikkben felvetett számos példa arra mutat, hogy még napjainkban is bonyolult az őszinte véleménynyilvánítás kérdése. Nemcsak arról van szó, hogy egyesek óvakodnak közérdekű, vállalati vagy más jellegű kérdésekben állást foglalni, hanem arról is, hogy egyes vezetők a véleményüktől eltérő állásfoglalásukért megneheztelnek a beosztottakra. Egyetlen mondatban így foglalja ezt össze az említett cikk: *„Nem igaz, hogy a környezet véleménynyilvánítása sérti a vezető hivatali és emberi méltóságát, viszont a dolgozó emberek méltóságát sérti az, ha az önhittség rossz légkörének kényszere alatt el kell hallgatniuk segítő véleményüket."*

Már régóta tollamra kívánkozik, hogy elmondjam szerény véleményemet az *okos* és a *nem okos* vezetőről, légyen az a vezető ipari vagy kereskedelmi vállalat, téesz vagy bárminemű intézmény élén. Ennél jobb alkalmat aligha találhattam volna.

Az okos vezető maga köré gyűjti a legtehetségesebb és a legjobban képzett, szakmájukhoz értő munkatársakat. Meghallgatja őket, a véleményüket kéri, és kitörő örömmel fogadja, hogyha minél több munkatársa olyan javaslattal áll elő, ami segítséget nyújt a napirenden lévő feladatok jobb megoldásához. Még akkor is, ha az értékes gondolat, javaslat nem neki jutott az eszébe!

Az okos vezető örül, ha munkatársai legalább annyira képzettek, mint ő, sőt egyenesen büszke arra, ha akad, aki nála többet tud, vagy bizonyos szakkérdésekben felkészültebb.

Az okos vezető az ilyen munkatársakat jutalmazza, előlépteti, és bizonyosan számíthat arra, hogy nem válnak belőlük fejbólintójánosok, és nem az „önhittség rossz légkörének kényszere alatt" teszik meg javaslataikat: önállóan és szabadon gondolkoznak, és tévedni is mernek.

Az okos vezetőnek, a vezetés minden szintjén hasonlóképpen okos vezetői garnitúrája alakul ki, és annak minden tagja ugyancsak jól választja ki azokat a beosztottakat, akik munkájuk jó elvégzésére a legmegfelelőbbek és így tovább.

Milyen a nem okos vezető?

A nem okos vezető éppen ellenkezője az okos vezetőnek. Tehát maga köré gyűjti a legtehetségtelenebb és a legkevésbé képzett, a szakmájukhoz nem értő munkatársakat. Legszívesebben meg sem hallgatja őket és nem kéri a véleményüket. Egyáltalán nem örül annak, hogy ha egyik-másik munkatársa jó és helyes segítő javaslattal áll elő, mert ez a javaslat nem neki jutott az eszébe.

A nem okos vezető örül, ha munkatársai korántsem olyan képzettek, mint ő. Aki pedig hozzászólásaival és javaslataival elárulja, hogy nála többet tud, akkor az előkészítőbe kerül, mert nála bárki szép lehet, de okos nem. Így mindig ő lehet a legokosabb.

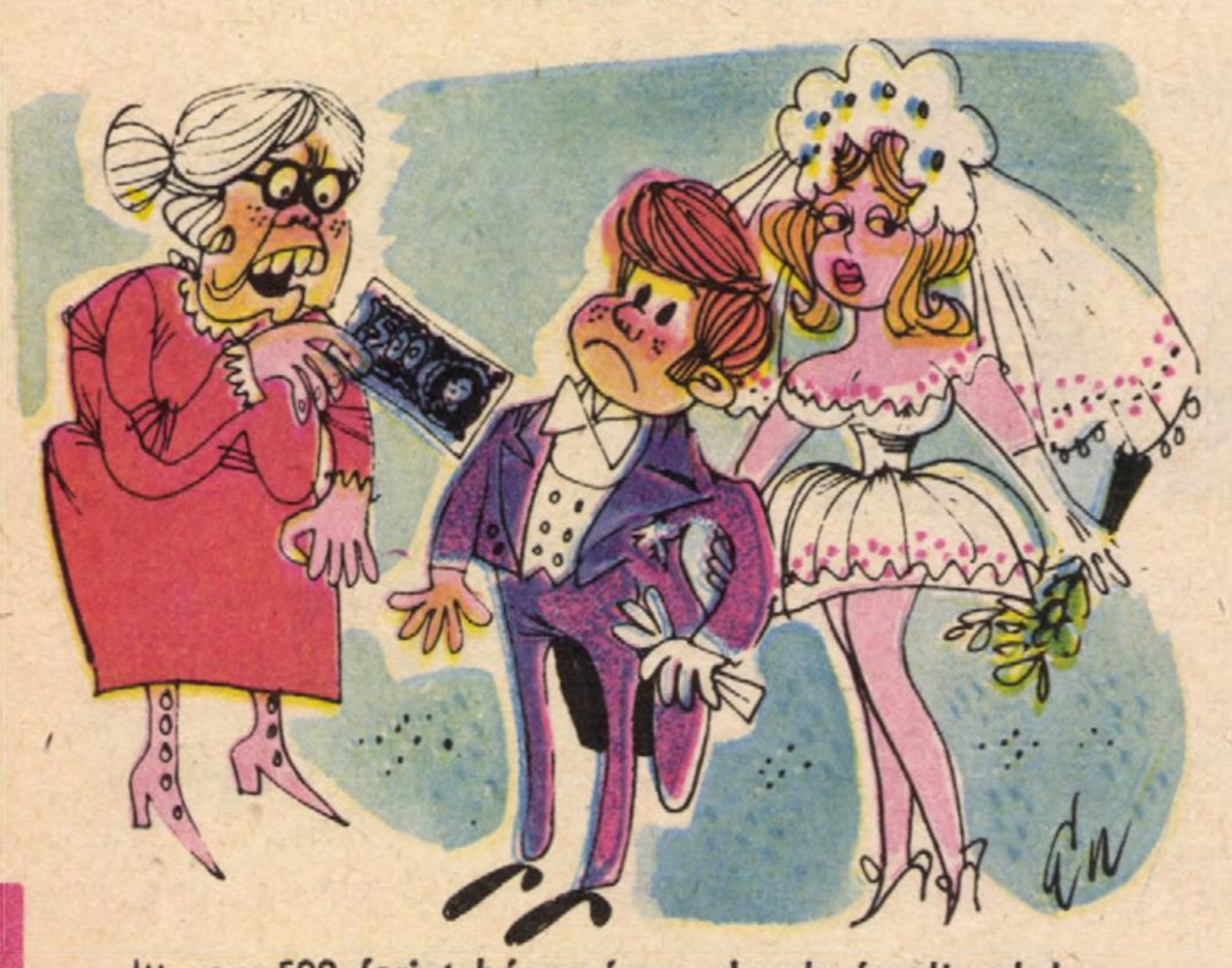
A nem okos vezető az előkészítőbe került munkatársát előkészíti arra, hogy vagy más vállalathoz passzolja, vagy fejbólintó-jánosként ott maradhat, de ne üsse bele az orrát mindenbe. Ha ez a munkatárs mégis megszólal, akkor nyilvánvaló, hogy „az önhittség légkörének kényszere alatt" teszi meg javaslatait.

A nem okos vezetőnek a vezetés minden szintjén hasonlóképpen nem okos vezető garnitúrája alakul ki, és annak minden tagja ugyanilyen mércével választja meg a beosztottakat és így tovább.

Vagyishogy: minden főnök olyan munkatársakat kap, amilyeneket megérdemel.

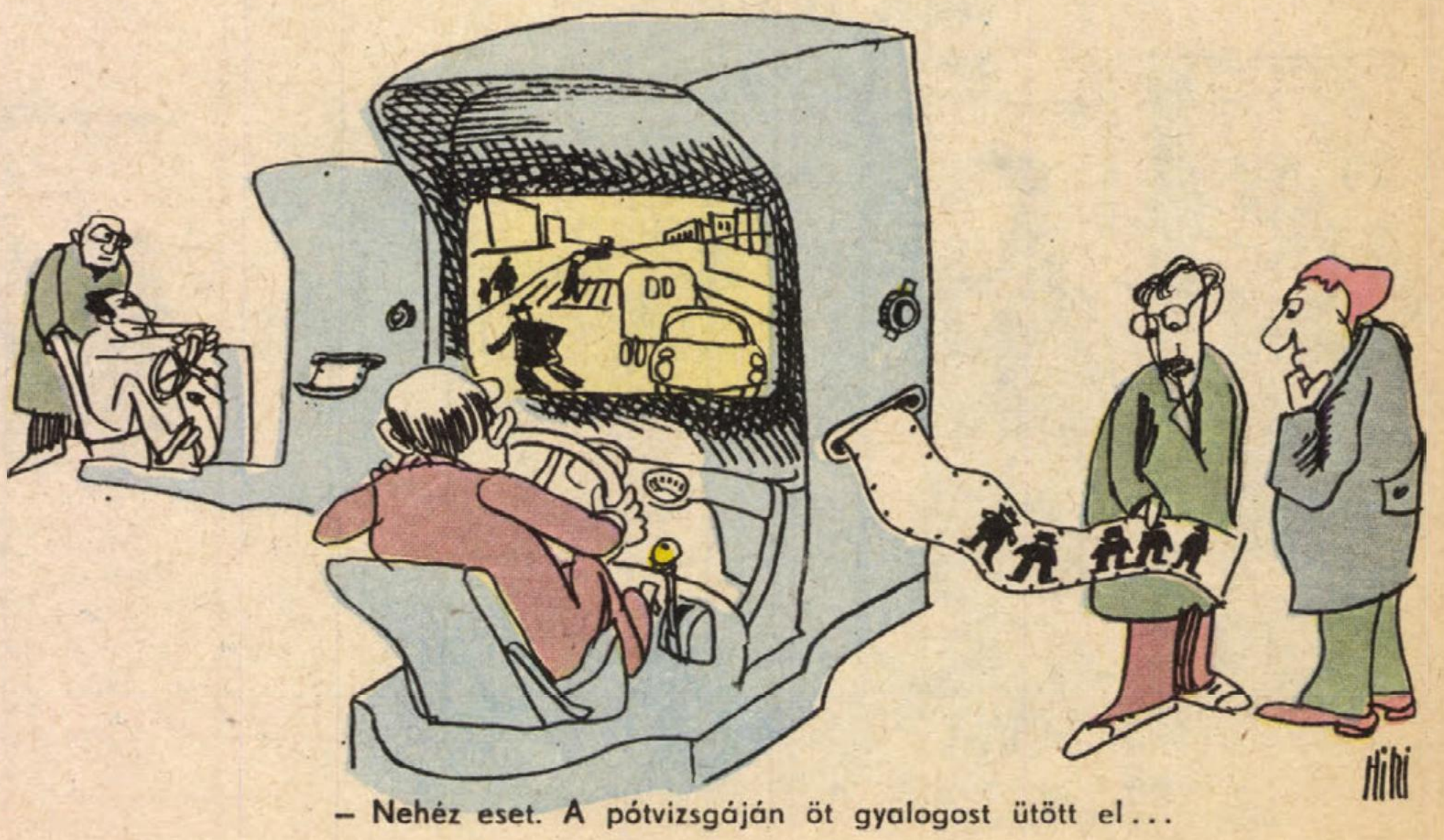
Földes György

A FIATALKORÚ HÁZASODIK

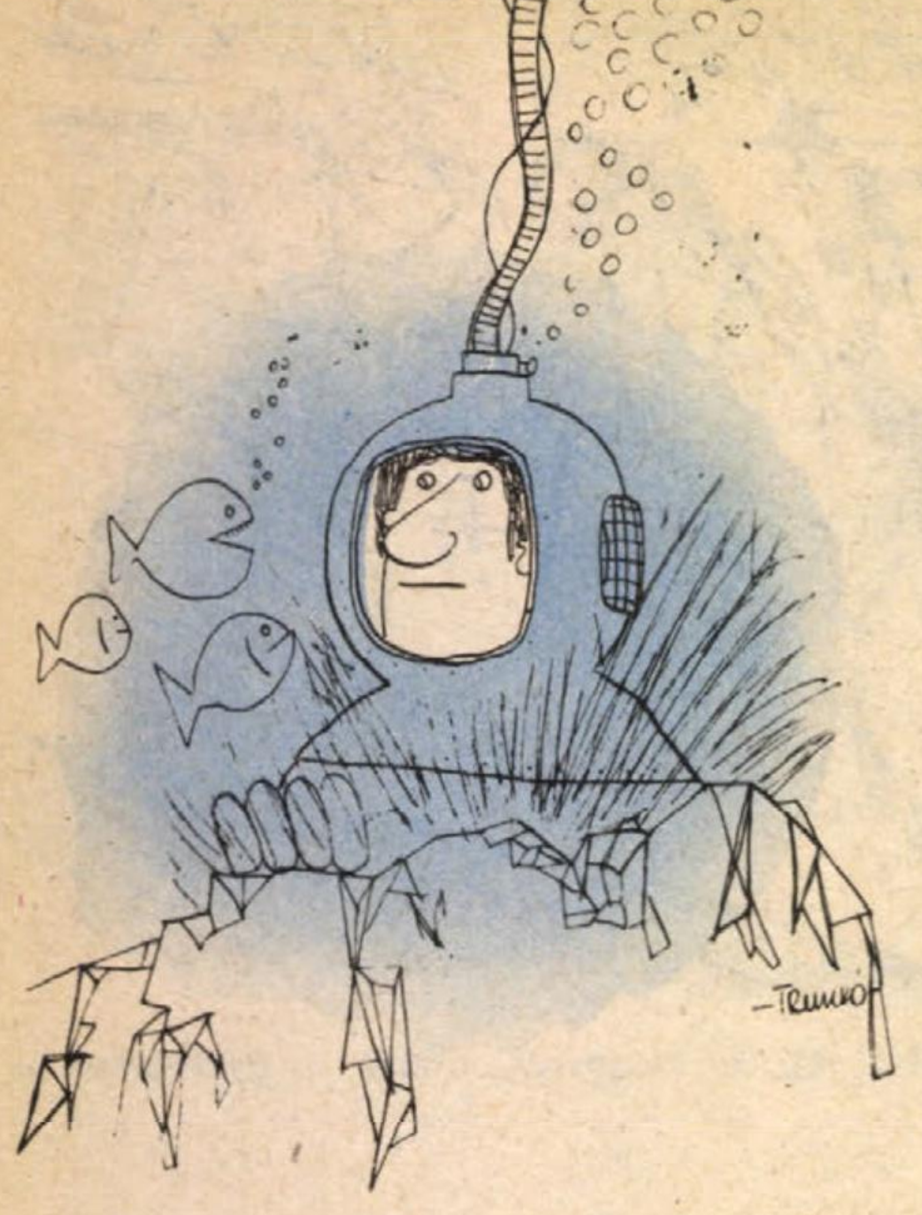
– Itt van 500 forint házasságra, de elszámolj vele!...

AUTÓSISKOLA

– Nehéz eset. A pótvizsgáján öt gyalogost ütött el...

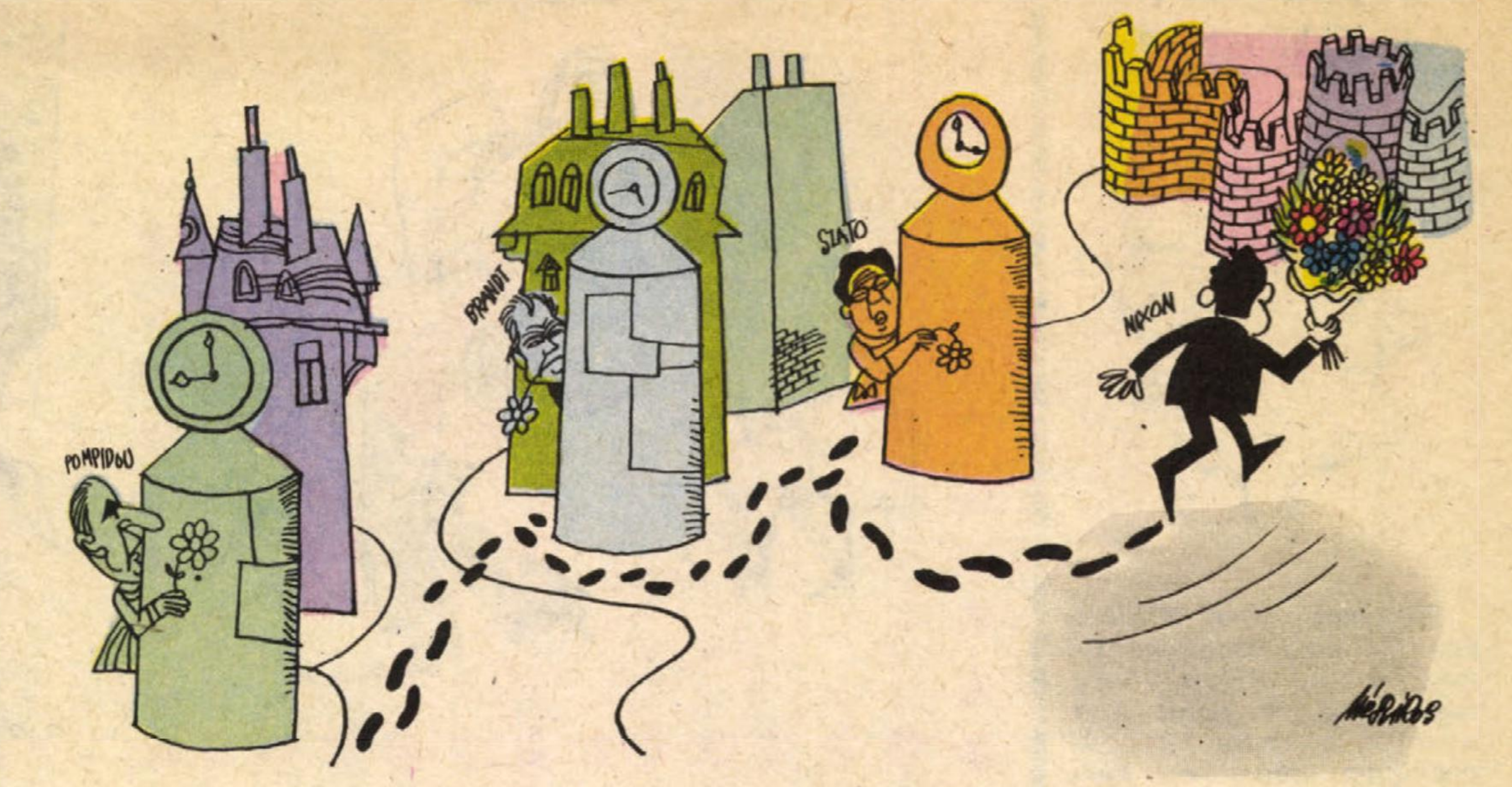
TÉVÉ

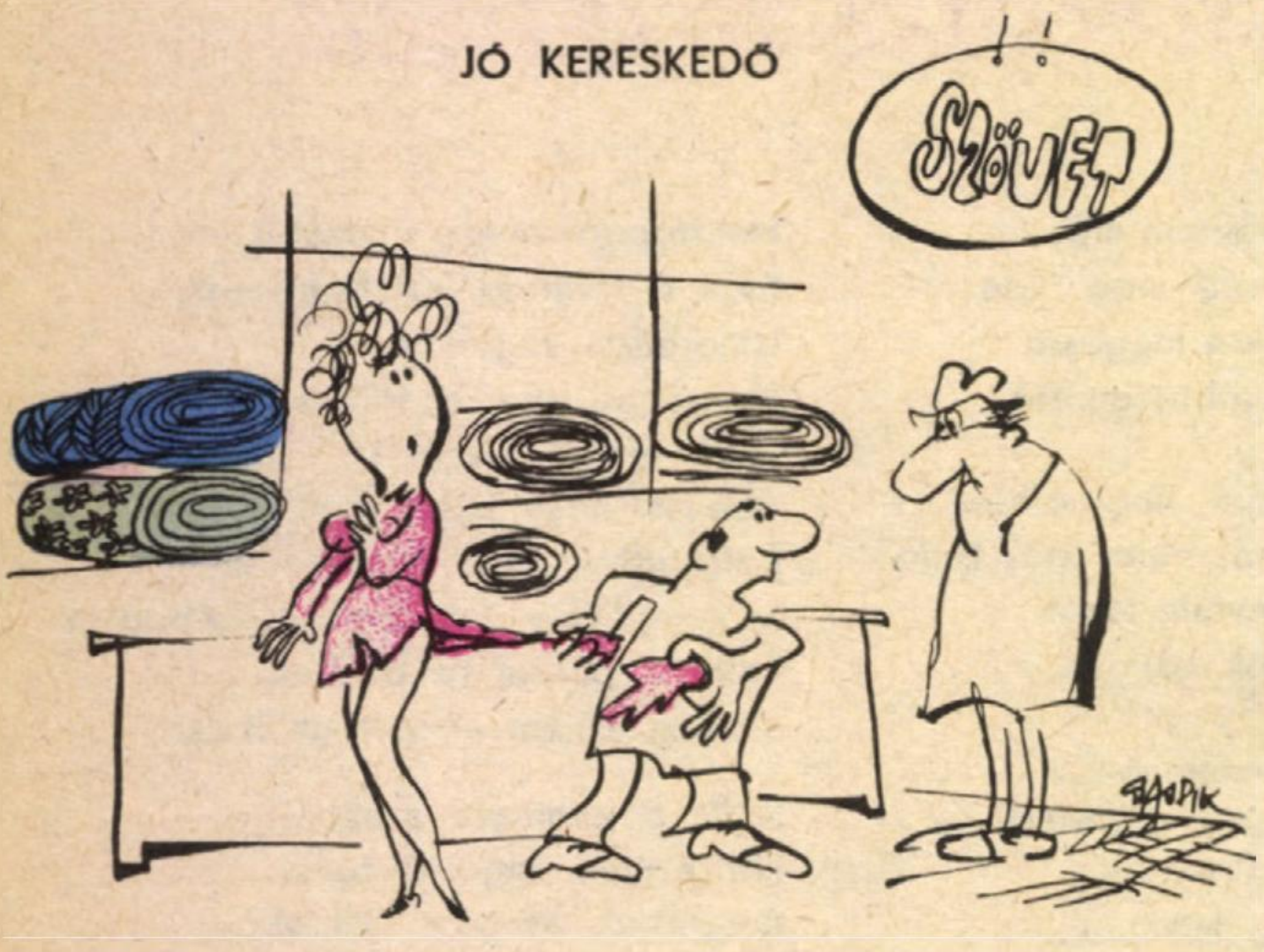
– Ma megint elég gyenge a műsor...

JÓSZÍVŰ UDVARLÓ

Mészáros András rajza

JÓ KERESKEDŐ

– Látja, hogy tépődik? Viszont nézze meg a mi szöveteinket!

PALACKPOSTA

NEM TÚL BIZTATÓ

– Hol dolgozott eddig?
– Tessék ideadni a telefonkönyvet, majd aláhúzom, hogy hol dolgoztam eddig...

TITOK

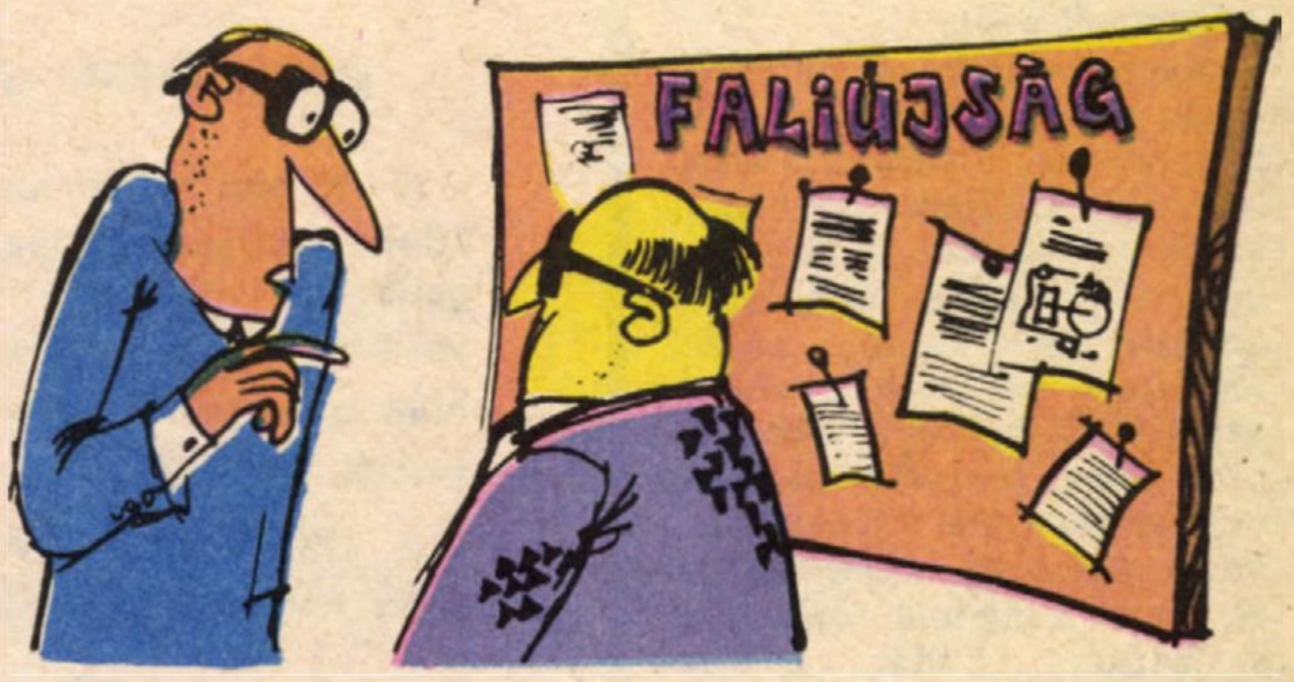
Sokáig kellett várnom a minap Sajnoss Oszkárra, a Szuper Művek vezérigazgatójára. Unalmamban fel és alá járkáltam a folyosón. Többször is elsétáltam a „Fali Újság" feliratú, nagy méretű, barnára pácolt fatábla mellett. Ügyet sem vetettem rá, láttam, hogy sűrűn gépelt papírlapokkal van tele aggatva. Egyáltalán nem látszott csábító olvasmánynak. De egy óra múltán, jobb híján, mégis ráfanyalodtam.

Már az első soroknál elállt a lélegzetem. Amit olvastam, a vállalat legszűkebb vezetőségének bizalmas kérdésekkel foglalkozó üléseiről készített jegyzőkönyv volt! Nevek szerepeltek benne, akiktől átszervezés címén, vagy valami más ürüggyel, jó volna mielőbb megszabadulni. Adatok, amelyek a vállalaton belüli súlyos — és a dolgozók előtt mélyen eltitkolandó — üzemszervezési hibákat bizonyították. Számok, amelyekből kitűnt, hogy a főhatóságnak felterjesztett jelentéssel ellentétben, a szuperfecni gyártása igenis ráfizetéses...

Ugyancsak a táblán lógtak azok a jelentések, amelyeket a vezérigazgató titkos megbízottai küldtek a különböző telepekről, részletesen leírva benne, hogy a telepvezetők mint vélekednek, s miket mondanak a vállalat legfőbb irányítóiról. Mellettük függött azoknak a leveleknek a másolata, amelyeket az igazgató küldött bizalmasainak, közölve, kit figyeljenek, s a telepek vezetői között kialakult torzsalkodásokban kit támogassanak.

A faliújságra függesztették ki a felsőbb hatóságoktól kapott „Szigorúan bizalmas!" jelzésű utasításokat is. Ugyanoda rajzszögezték fel néhány nagyon fontos gyártmányuknak pontos és részletes szabadalmi leírását, ami köztudottan hétpecsétes titok...

Amikor végre megérkezett a vezér, rögtön arról kezdtem faggatni, hogy kerültek ezek a papírok a falitáblára?

Sajnoss Oszkár készségesen válaszolt:

— Nekünk éveken át nagy gondot okozott, hova rejtsük el a titkos ügyiratokat az avatatlan szemek elől. Hét lakattal lezárt páncélszekrényben őrizgettük, a kíváncsiskodók valamilyen fondorlatos módon mégis hozzáfértek, elolvasták, harmadnap már mindenki tudta a vállalatnál, mi áll bennük.

— Nem próbáltak valamilyen jobb megoldást találni?

— De igen. Gizikére, a titkárnőmre bíztam a titkos papírok őrzését. Ő a kombinéjába fércelve állandóan magánál hordta azokat. Ismeri Gizikét: hatvanéves, fogatlan, csúnya vénlány. A vállalatnál Madárijesztőnek becézik. De csak azok, akik hízelegni akarnak neki...

— A titkok mégis napvilágra kerültek?

— Mindjárt másnap. Aztán két bengáli tigrist hozattam Indiából, azok felváltva feküdtek a bizalmas ügyiratokon, éjjel és nappal. Ám alóluk is kilopták, elolvasták, s még aznap mindenki értesült róluk.

Sajnoss Oszkár egy kis hatáskeltő szünetet tartott, úgy folytatta:

— Akkor támadt az a zseniális ötletem, hogy ezeket a papírokat kitűzöm a faliújságra. A számításom bevált: ott a kutya sem olvassa el őket. Naponta százszor elmennek mellette a munkatársaim, anélkül, hogy csak a fejüket is oda fordítanák... Ha volna egy kis sütnivalója annak a Nixonnak, ránk bízná a Fehér Ház titkos irattárát!

Radványi Barna

LUDAS MATYI emlékkönyvébe

Férjemet, Albert Miklóst, egy Carmen-előadáson ismertem meg. Akkor ő még csak az egyik fiatal tiszt szerepét játszotta. A szövegkönyv szerint ezt kérdezte tőlem: „Ó, mondd, jön-e idő, amikor szeretni fogsz?”

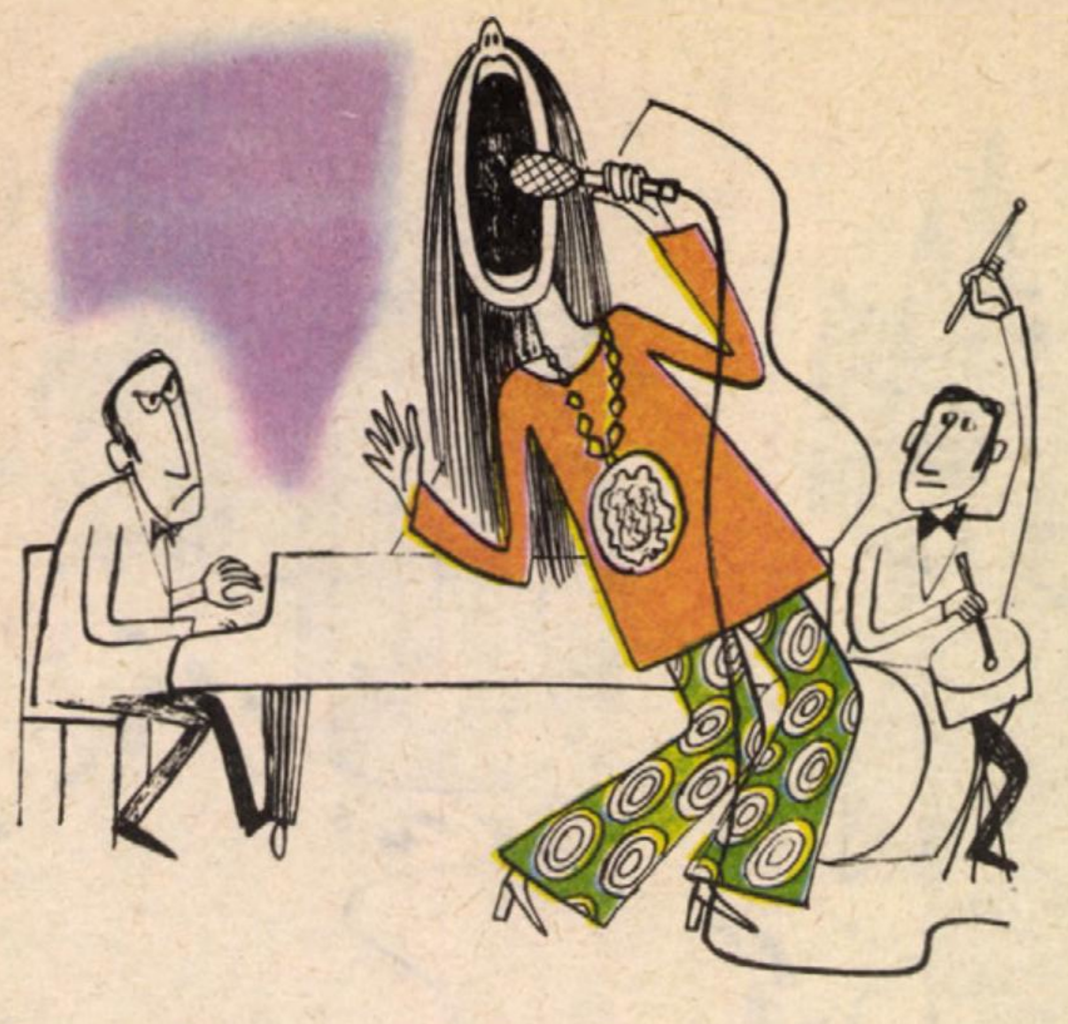
Akkor még nem tudtam, hogy ez az idő egyszer eljön. Mióta a felesége vagyok, szeretnénk együtt énekelni, de eddig még nem teljesült a vágyunk. Nemrég a Rigolettóban majdnem valóra vált a kívánságunk. Ő a mantuai herceget, én Magdalénát énekeltem volna, de a sors közbeszólt. A tervvel ellentétben nekem aznap este mégis az Erkelben kellett énekelnem, szerepemet Ercse Margit vette át. Pedig a próbák remekül sikerültek, csak egyetlen kifogása volt a rendezőnek, mégpedig az, hogy a férjem, mint mantuai herceg, nem udvarol nekem olyan hevesen, mint szerepe szerint kellett volna. Rendezőnk nevetve jegyezte meg, hogy még egy feleséget is újból és újból meg kell hódítani, otthon és a színpadon egyaránt. A következő próbán már nem volt hiba ennél a jelenetnél sem.

Meghiúsult közös fellépésünk napján, előadás után, siettem az Operába, hogy legalább a Rigoletto végén halljam férjemet. Legnagyobb meglepetésemre, amikor megérkeztem, csend fogadott. Férjemnek ekkor azt kellett volna énekelnie: „Itt friss levegőn alszom, hisz ez pompás!” Kisvártatva a partnere énekelte az el nem hangzott dallamra a választ. Utána azután végre felcsendült a mantuai herceg hangja. Mi történhetett? Előadás után férjem elmondotta, hogy amikor a friss levegőről kellett volna énekelnie, szabója a színfalak mögül suttogva közölte vele, hogy már megérkeztem az Erkelből. A derék szabó ezzel úgy megzavarta őt, hogy elfelejtette a szöveget. Szerencsére utána remekül ment minden, a partnerén és a karnagyon kívül talán senki sem vette észre, hogy valami hiba történt.

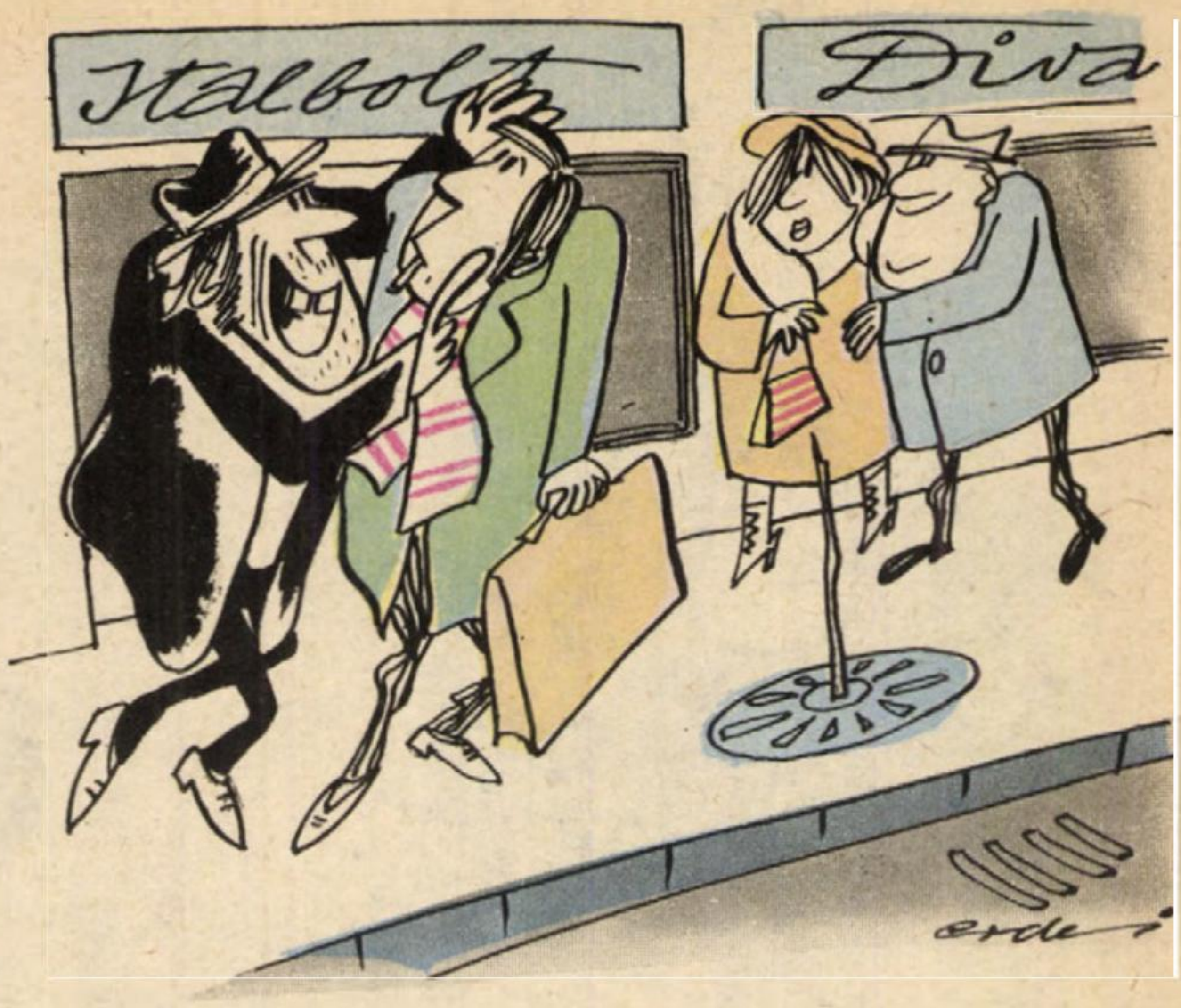
Mindezideig tehát nem tudtunk együtt énekelni. No de nemsokára az Aidában végre megvalósul a kívánságunk. Remélhetőleg nagyobb baj nélkül.

Komlóssy Erzsébet

BÁTORSÁG

SZESZES LOGIKA

– Ha olcsóbb lett a mosószer, akkor a gyomormosás is olcsóbb!

SZEGÉNY FELESÉGEK

– Rossz évünk lesz! Az olimpiára készülnek...

AUTÓBUSZ VARIÁCIÓK

Gazdasági életünk ma
csupa békesség meg áldás:
íme, hazánkban magasra
lendül az autóbuszgyártás.

S bizonyságául, hogy pihent
agyamnak már nincs más baja:
rájöttem, hányféle lehet
az autóbuszok válfaja.

Amivel a mesemondók
furikáznak, az a GRIMMbusz.
Nimolista ifjú költők
álomautója a NIMbusz.
Ind harangszállító kocsi
anyaga és neve BAMbusz.

Ha tropára megy s tovább jár,
csak a formája lett ROMbusz.
Ismeretlen régiókba
kirándulni visz a RÉbusz.
Csak lesi a kisegítő
ALbusz, hogy kidől a FŐbusz.
Belgrádból jött társaskocsi,
jó reggelt! – Így felel: SZERBbusz!
Tedd a pontot rá az i-re,
s utazz velem – szól az Ibusz.

S itt a gumifalú szoba!
Ha latinul ragozni tudsz,
megérted, hogy a mikroba
hites férje a MIKRObusz.

Radó György

KERESKEDELMI LÉLEKTAN...

A nyugati világ tud néha egy-egy ötlettel szolgálni számunkra is, de úgy gondoljuk, az egyik brightoni nőiruha-üzlet reklám-jelszavát ne vegyük át. Mint a londoni „Daily Mirror”-ban olvassuk, ez a felirat így fest:

A LEGRONDÁBB ALAKRA IS CSINOS RUHÁT VÁSÁROLHAT NÁLUNK!

A tulajdonos nyilván meg volt lepve, hogy még a nagy karácsonyi vásárlások idején sem tépték egymást az üzletben a nők ezrei.

SZERKESZTŐSÉG

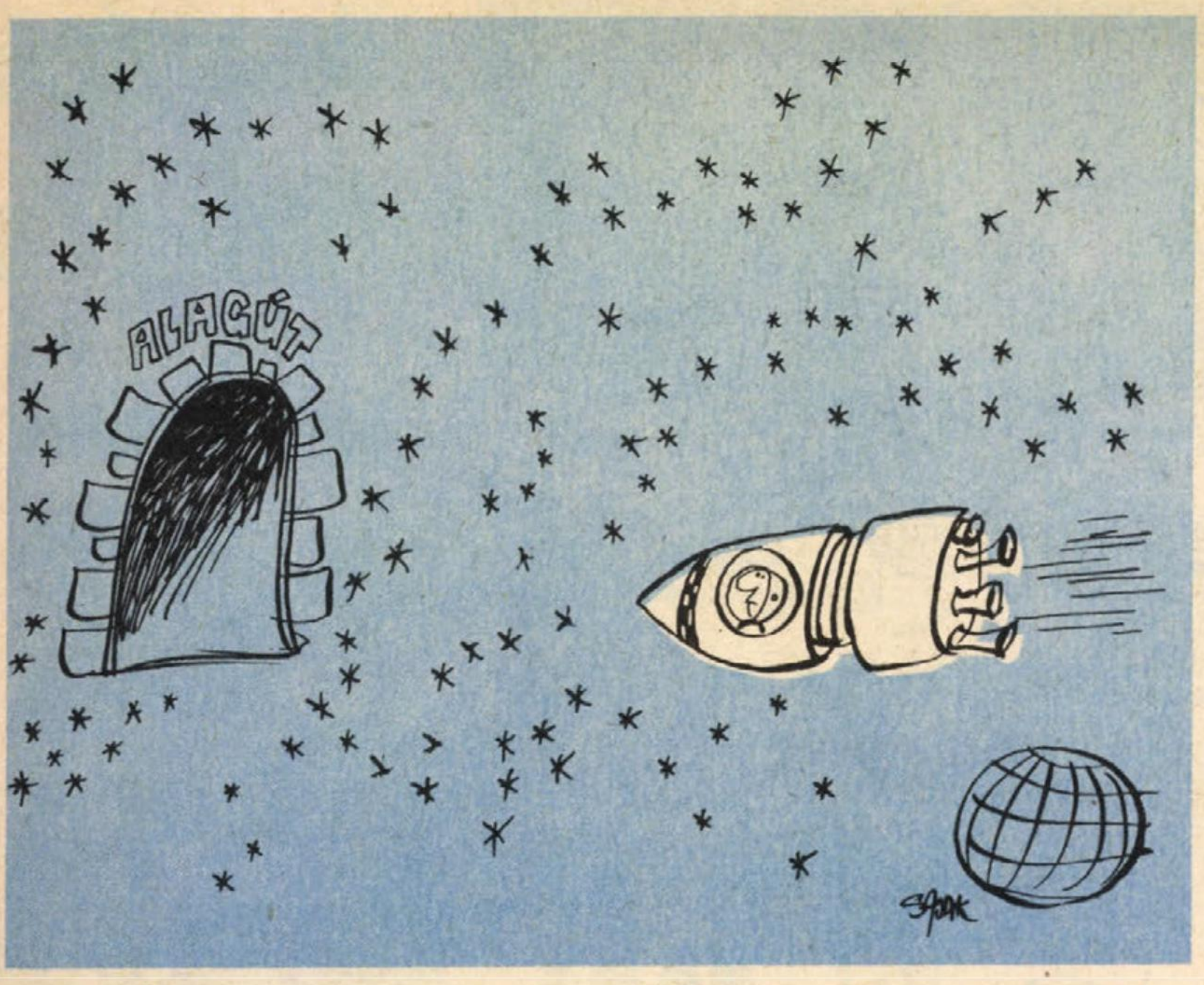

KÖZLEKEDÉS

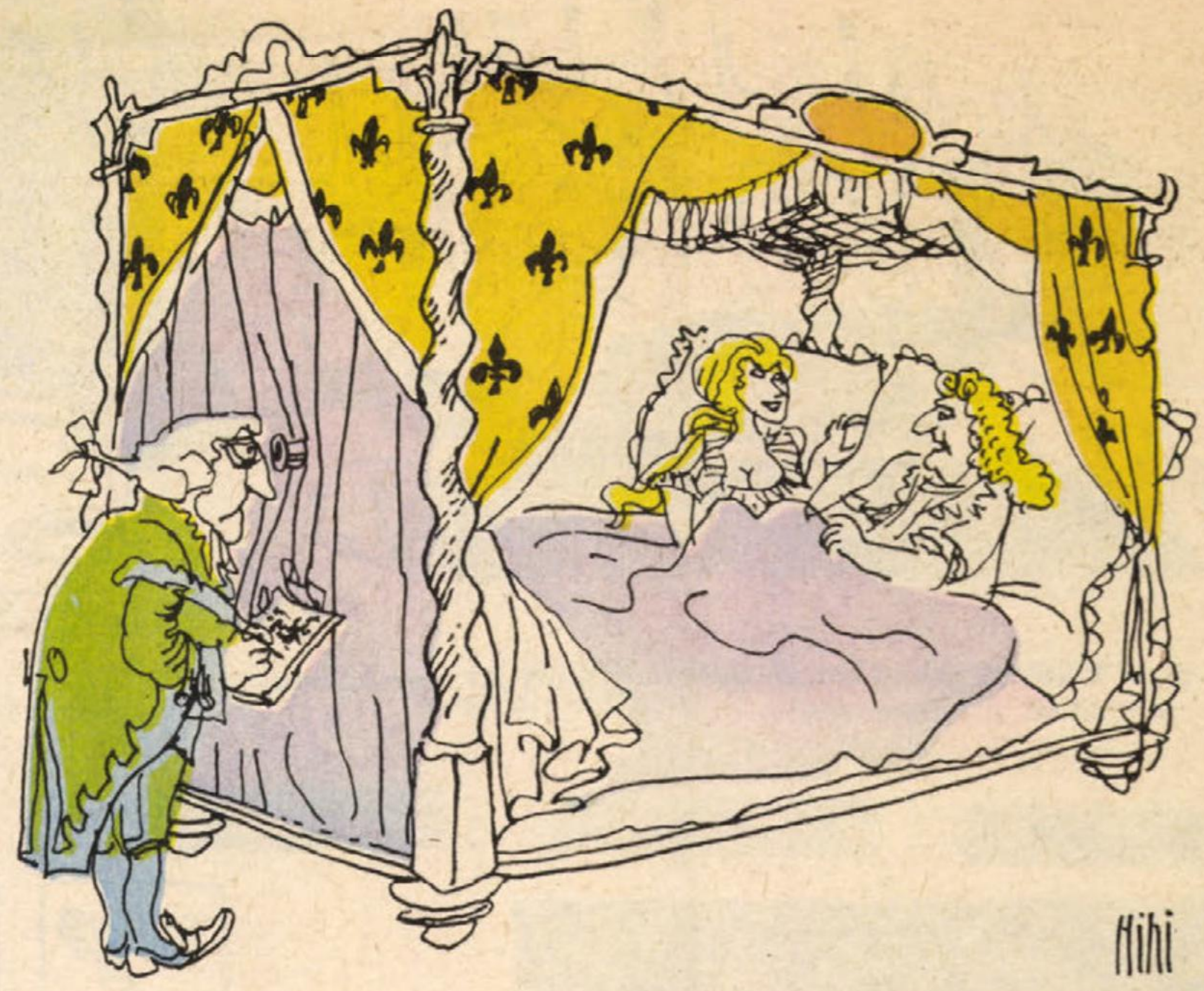

– Menjenek beljebb, más is föl szeretne szállni...

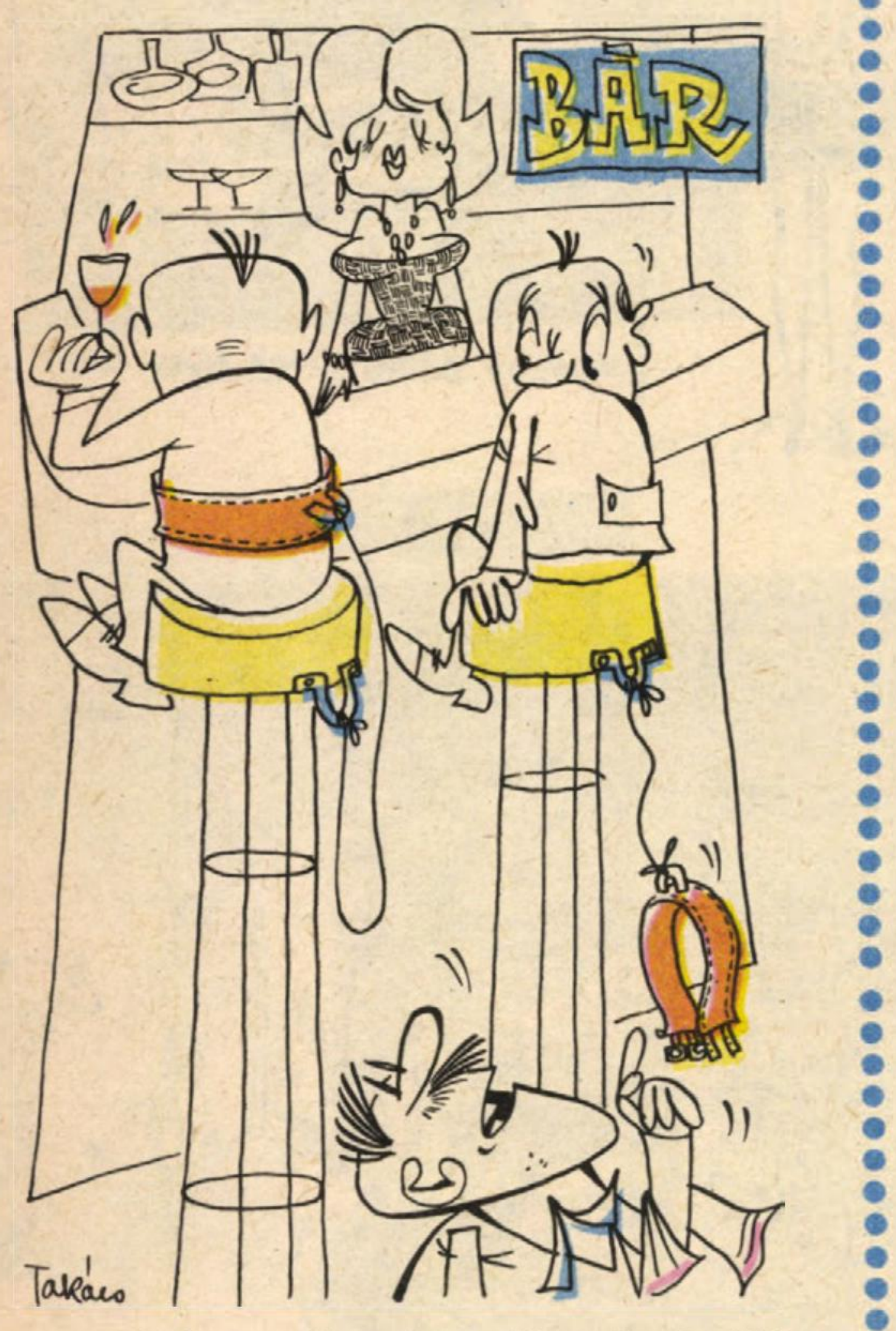
MEGLEPETÉS

TÖRTÉNELMI ÉLETRAJZ

BALESETELHÁRÍTÁS

– A harmadik pohár után szíveskedjék a biztonsági övet felcsatolni!

Egy és más

1

Már vagy három hete rakosgatom egyik zsebemből a másikba azt a lapkivágást, melyen az alábbi közlemény olvasható:

„A Magyar Írók Szövetsége Titkársága ezúton kíván minden tagjának további sikeres alkotó munkát és boldog új évet."

E szöveg olvastán két kérdésre kerestem választ:

1. Nem szokatlan-e, hogy a Titkárság tagjai önmaguknak kívánnak boldog új évet?

2. Oly sok tagja van az Írószövetség titkárságának, hogy hírlapilag kell köszönteniök önmagukat?

Rövid nyomozással kiderítettem, hogy mit akart mondani a közlemény. Ezt: *„Az Írószövetség tagjainak ezúton kíván boldog új évet a Titkárság."* Az Írószövetségben azonban hibásan fogalmaztak. Hja, a suszter is lyukas cipőben jár, mint az köztudomású.

2

Mi a tisztsége Indira Gandhinak? Szerintem (és nyilván sokan mások szerint is): India miniszterelnöke. És nem miniszterelnökasszonya, amiként írják a lapok és mondják a rádió és televízió bemondói. Megszólításban valóban miniszterelnökasszonynak kellene neveznem, mert miniszter urat nem mondhatnék. Önmagában azonban az „elnök" szó nem jelent feltétlenül férfit. Elnöke van a Nőtanácsnak is, az Aranykalász Termelőszövetkezetnek sincs elnökasszonya, még akkor sem, ha az elnöke történetesen nő. Tanár és tanárnő van ugyan, de pedagógusasszony nincs, csak pedagógus van, nemére való tekintet nélkül. Ad abszurdum: ha a bakter nő, akkor bakterasszonynak mondjuk? Pontosan így miniszter a miniszter akkor is, ha nő. Keserű Jánosné könnyűipari miniszterünk s nem miniszterasszonyunk. S ha első helyettese nő volna, akkor sem neveznők a miniszter első helyettesasszonyának. (Egyébként a kérdés csak egy bizonyos szinten felül időszerű. Főosztályvezető-asszonyról vagy pláne csoportvezető-asszonyról még senki sem hallott.) Nem jelent feltétlenül férfit az igazgató, művezető, főszerkesztő, orvos, pszichológus stb., stb. sem. Egyetlen összetételben volna logikus az „asszony" szó használata: ha az *államférfi* nőnemű változataként *államasszonyt* mondanánk. De ez még senkinek sem jutott az eszébe. Tán éppen azért, mert logikus volna.

3

— Náthás lettem, gondoltam, veszek néhány tucat papírzsebkendőt. Olcsó, praktikus, higiénikus. Bementem a sarki illatszerboltba, nem kaptam. Nem messze tőlünk van egy háztartási bolt, ott is hiánycikknek minősítették. Tovább ballagtam, bementem a Belvárosba, ott is hiába kerestem papírzsebkendőt. Fogtam magam s átmentem Budára, hátha . . .

— Már megbocsáss barátom, de a végét mondd, mert sietek.

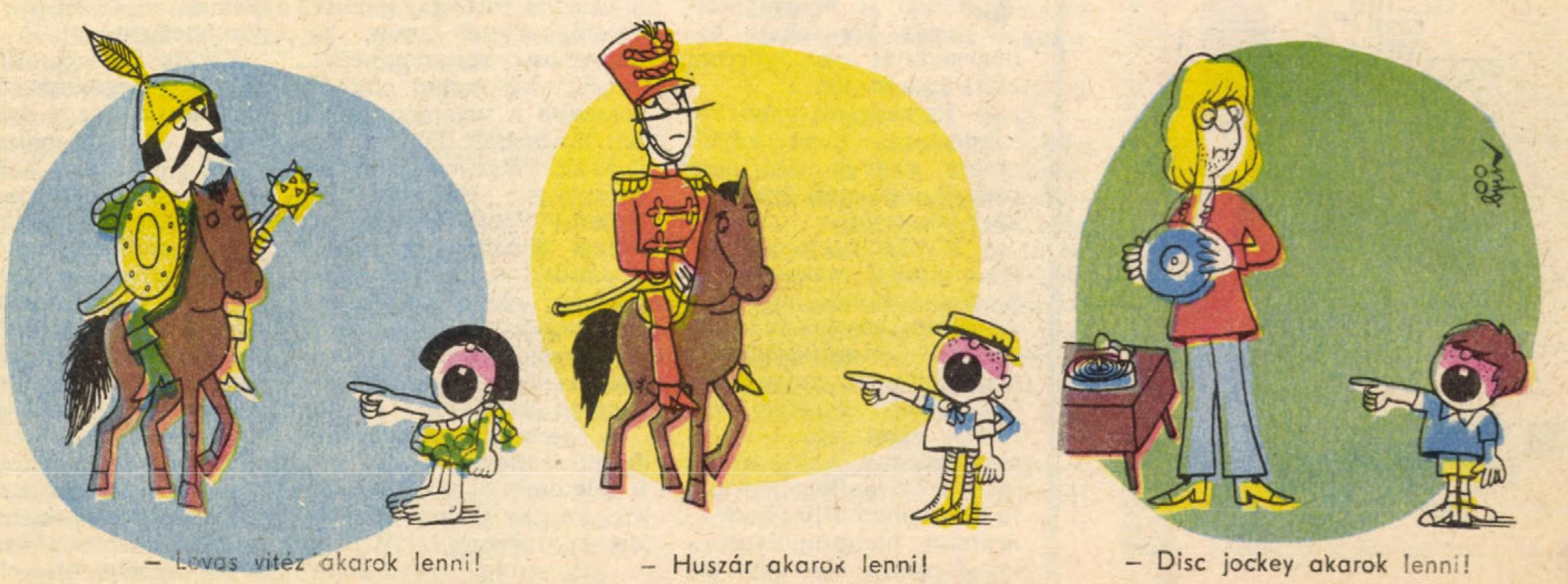
— Jó. Éppen a vége érdekes. Ugyanis annyit gyalogoltam a jó hideg levegőn papírzsebkendőért, hogy elmúlt a náthám.

(t.)

BALSZERENCSÉS HAMISITÓ

Az egyik chicagói bank pénztárosának, Mrs. Miles F. Huml-nak egy hamis csekket nyújtottak át beváltás céljából. Honnan tudta a pénztárosnő, hogy a csekk hamis? Onnan, hogy – minő véletlen! – a hamisító éppen a pénztárosnő férjének nevét hamisította a csekkre. „Drágám, nagyon megváltoztál!" – mondta az ismeretlen férfiúnak a pénztárosnő, miközben lábával már megnyomta a vészjelzőt. A hamisító kijelentette, hogy ilyen kolosszális balszerencse már elegendő ok lehetne a felmentésre.

LOVASNEMZET VAGYUNK

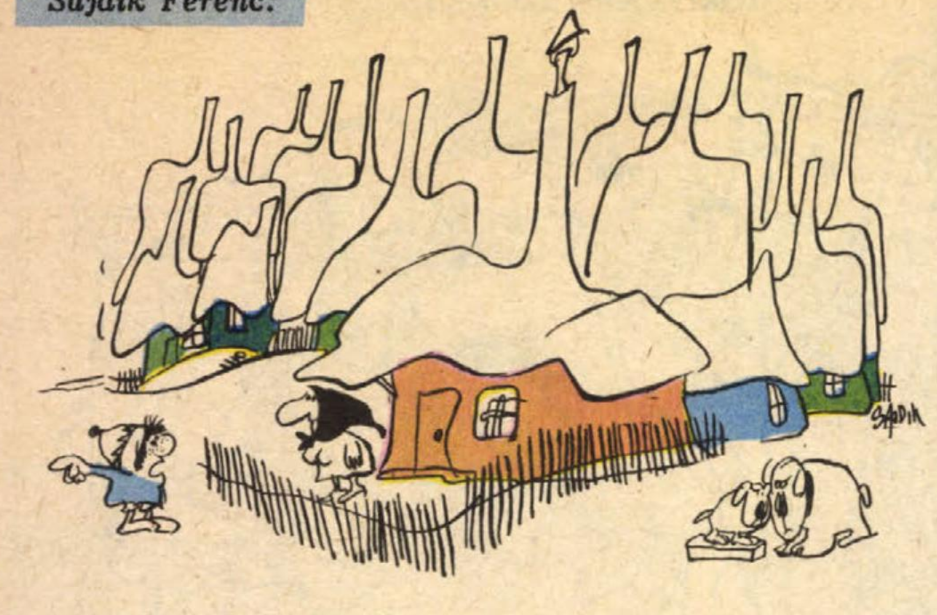

– Lovas vitéz akarok lenni! – Huszár akarok lenni! – Disc jockey akarok lenni!

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

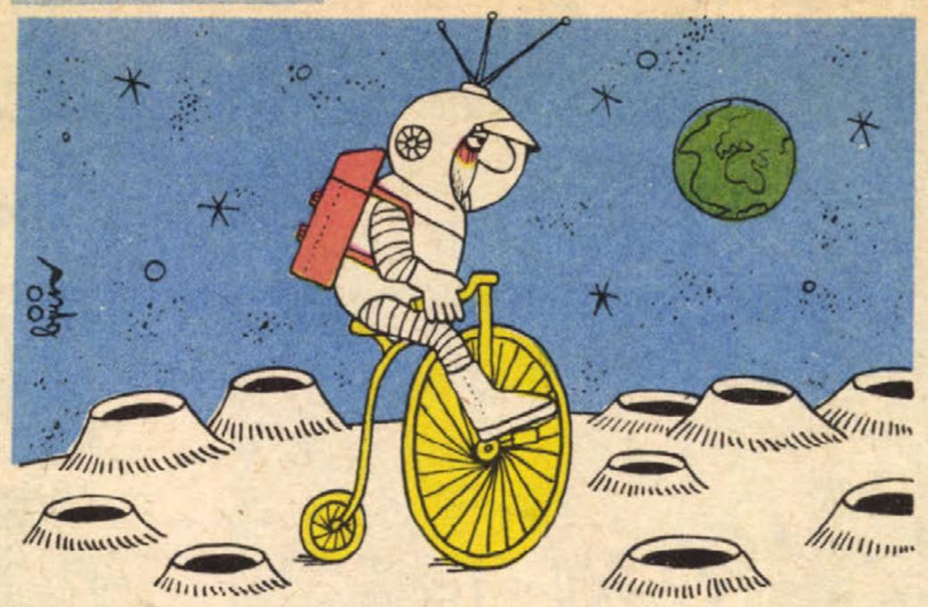
Mi az abszolút maradiság?

Sajdik Ferenc:

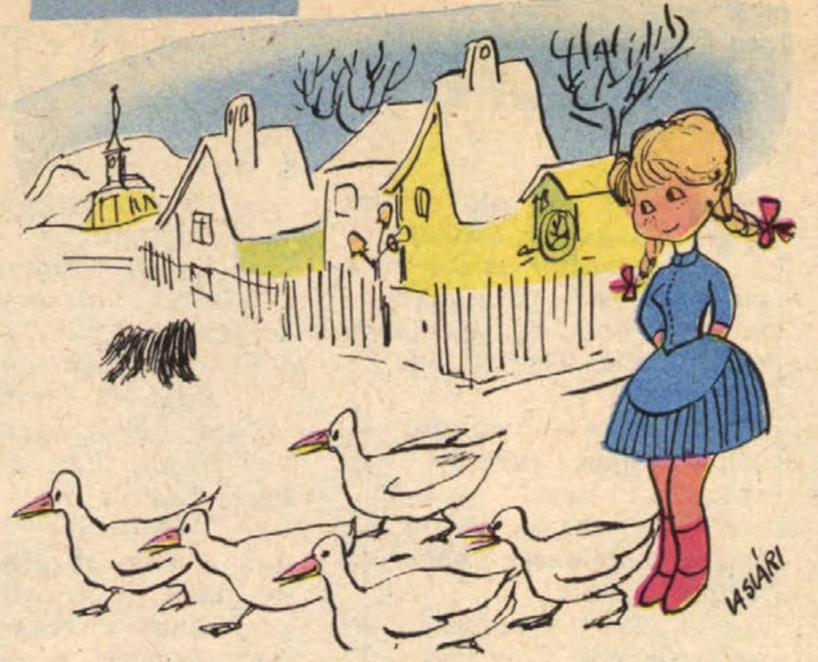
– Kuruzsló néni, tessék gyorsan jönni! Az anyukámnak reumatoid artritisze van!

Balázs-Piri Balázs:

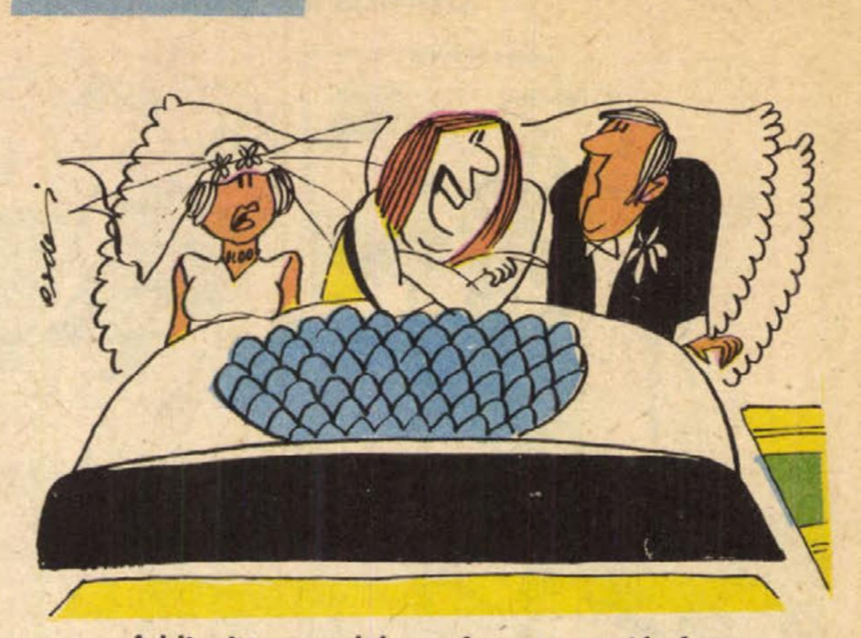
Velocipéden közlekedni a Holdon...

Vasvári Anna:

Diploma nélkül libapásztort alkalmazni.

Erdei Sándor:

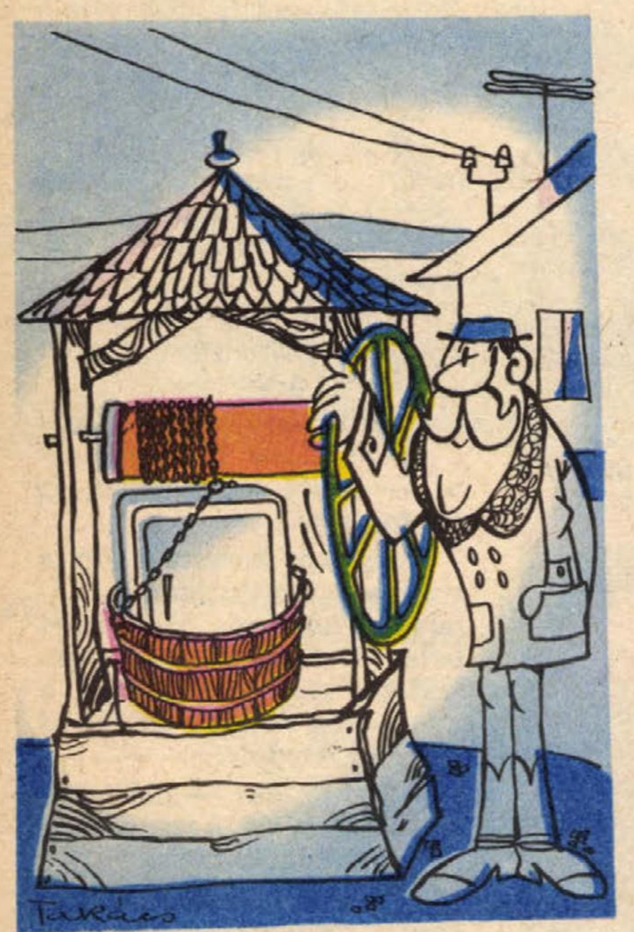
– Addig itt maradok, amíg nem tartjátok meg az egyházi esküvőt!

Hegedűs István:

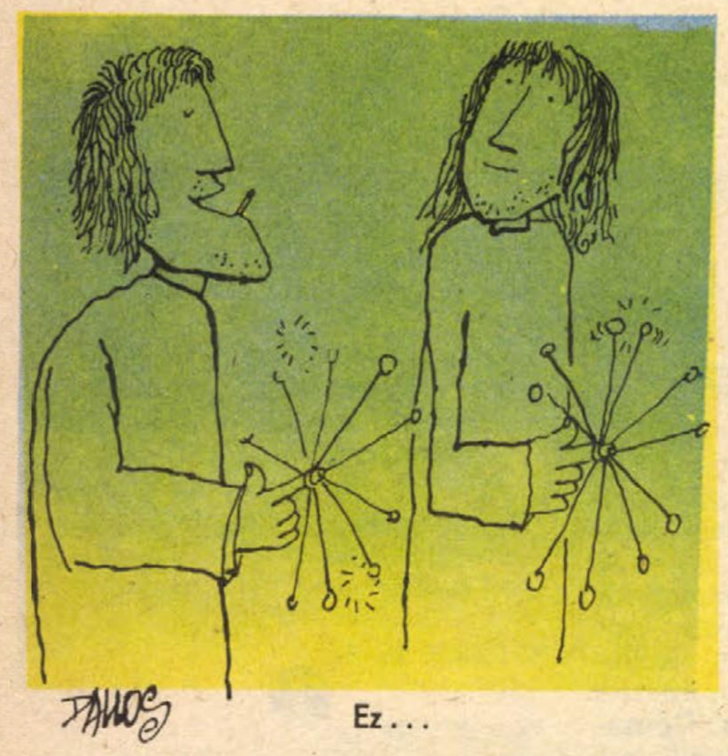
Kéregetőnek húsz fillért adni.

Takács Imre:

Frizsidert a kútba engedni!

Dallos Jenő:

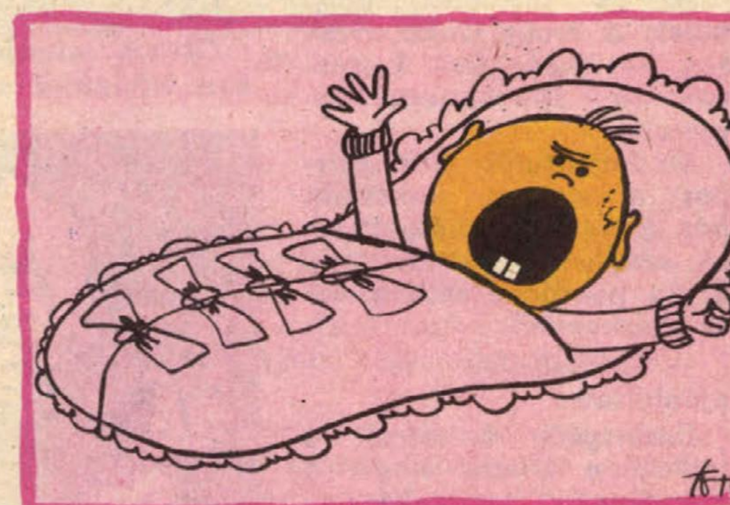
Ez...

Várnai György:

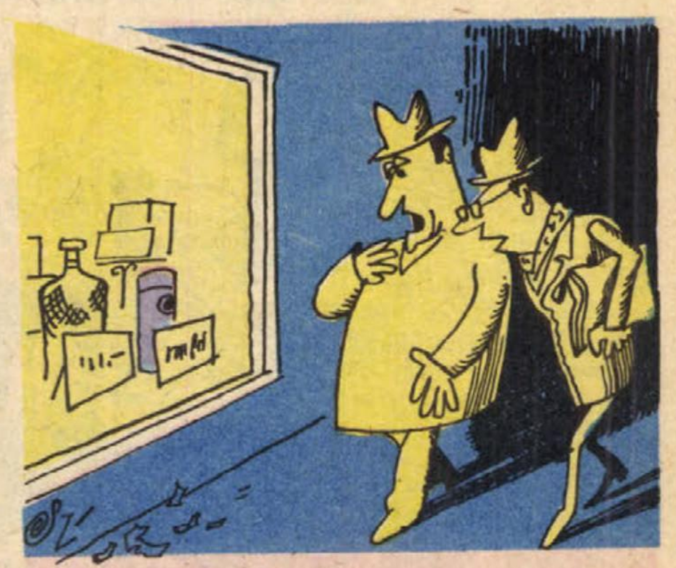
Ha valaki még nem idegenedett el...

Tót Gyula:

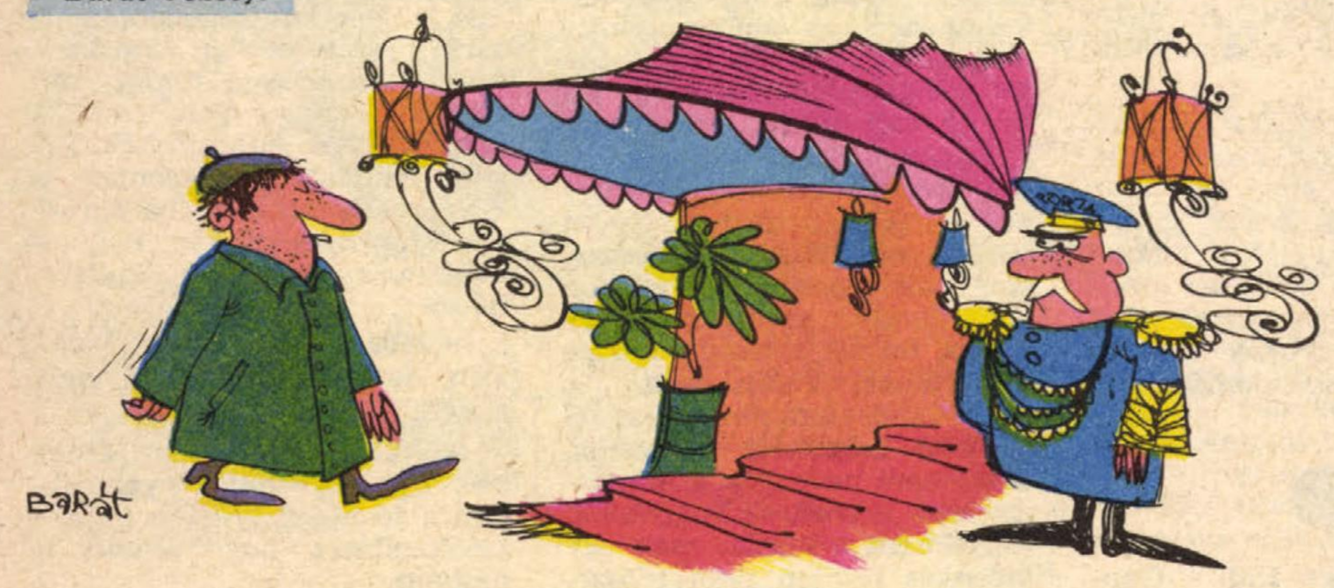
– Nem akarok szakállt növeszteni!

Szűr-Szabó József:

– Ennyire nem értik meg az új idők szellemét! Még mindig a régi áron adják...

Barát József:

Lódenkabátban menni a Jockey Clubba.

Brenner György:

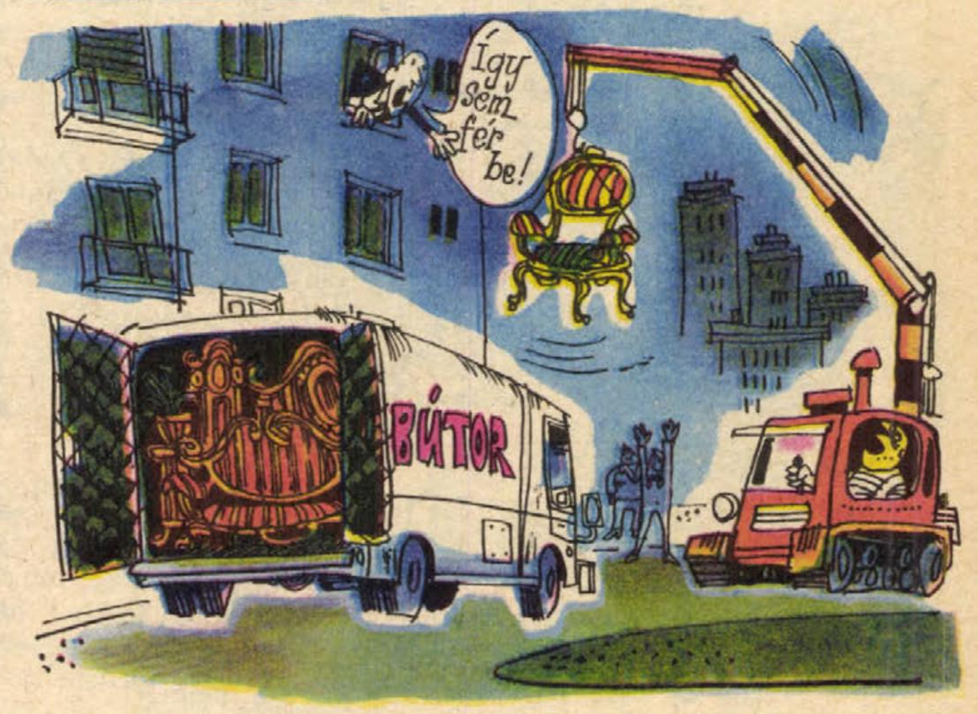
Visszasírni az omnibuszt.

Mészáros András:

– A régi mániám, végighajtatni a Stefánián...

Endrődi István:

Lakótelepi lakásba stílbútort vásárolni!...

SZERET BARKÁCSOLNI

FURAMUKI

Céh Jenő kihívó módon babrálgatott egy kis fekete ördögcsudáját az orrom előtt az asztalon.

— Ez meg mi a kő? — kérdeztem, mert olyan ember vagyok, aki nem rest az odavetett kesztyűkért lehajolni.

— Ez kérlek a Furamuki. Az osakai Kicsuka Micsuko cég szimpátiadetektora. Az elmés szerkezet segítségével meggyőződhetsz arról, hogy ki milyen véleménnyel van rólad, vagy miféle érzelmekkel viseltetik irántad. A Furamuki négy elektronikus jelfogója a szemben álló fél idegáramait hangimpulzusokká formálja és egy kis gömbhallgató segítségével a füledbe juttatja. Pozitív véleményeknél mély és dallamos zümmögéseket bocsát ki, aztán minél rosszabb a vélemény, annál magasabb a hang, fel egészen a kárhozott lelkek sikolyáig. Nálunk az ilyesmi még ismeretlen dolog, minthogy azonban Japánban az ilyesmi ajándékként jár a negyedkilós pótkávé mellé, egy névleges összegért a rendelkezésedre bocsátom. Legyen kétezer.

A technikához mindig fafejű voltam, viszont világéletemben betegesen érdekelt az emberek véleménye, másnap tehát már a Furamuki birtokában jelentem meg a munkahelyemen, fülemben a gömbhallgatóval.

Micike mellett elhaladva mély, orgonaszerű búgás ütötte meg a dobhártyámat, mint Johann Sebastian Bach egy önfeledt motetta végén. Erre természetesen számíthattam. Micike fokhagymás házikolbásszal és házilag savanyított kis zöld dinnyék arzenáljaival ostromolta a cég minden férfitagjának szívét, ám külső értékei messze elmaradtak a házikolbász tápértéke mögött. Így letranszformáltam magam és bocsánatkérő mekegések közepette odébb álltam. Annyit mindenesetre elégedetten állapíthattam meg, hogy a két darab ezres nem bizonyult szélbe szórt pernyének, mert a szimpátiadetektor jelfogói rendeltetésszerűen működnek.

A következő pillanatban szilaj vijjogásra kaptam fel a fejemet. Novara Géza jött szembe a folyosón. Szélesen elvigyorodtam, mert arra gondoltam, hogy ez a tébolyult sivítás még mindig szelíd gerleturbék ahhoz képest, amit én kelthetnék Novara Géza Furamukijában. Ugyanis szívünk teljes hevével utáltuk egymást, de én egy kicsit jobban.

Nemsokára Szelindek Gyula lépett hozzám valami papírral. Álmélkodve észleltem, hogy a gömbhallgató néma maradt. Szelindek Gyulát ugyanis én hoztam be a vállalathoz, sőt, én takargattam az ostobaságait is, mert egy talicska virágföld még szellemóriásnak számíthatott az ő észbeli képességei mellett. De hát Szelindek Gyulával együtt öntöttünk ürgét az ifjúság virágpompás mezein és az ilyesmi erős kapocs.

— Pukkadj meg Szelindek Gyula — mondtam inkább szomorkásan a néma Furamuki mögül. — Egy alsó Gé-t azért megérdemeltem volna tőled.

Furcsán nézett rám és rémülten kihátrált a szobából.

Délután tűnődve léptem Céh Jenőhöz a presszóban.

— Valami nem stimmel nekem ezzel a Furamukival — mondtam. — Nézd, Hukk Rezső hosszú ideig a főnököm volt. Tulajdonképpen én fúrtam meg, hogy a helyére kerülhessek. Méghozzá nem is tökéletesen indokolható vádak alapján. És amikor az ebédlőben mellém ült, a készülék mégis a rokonszenv és az elismerés gordonkahangjait búgta a fülembe.

— Na persze — intett könnyedén Céh Jenő. — Mert a Furamuki japán készülék. És egy japán mélységes megtiszteltetésnek veszi, ha valaki elég erősnek és hatalmasnak találja őt arra, hogy intrikáljon ellene, megfúrja.

Többé nem vittem magammal a Furamukit. Ezeknek a japánoknak fogalmuk sincs az élet mélységeiről.

Még szerencse, hogy borotválkozni is lehetett vele.

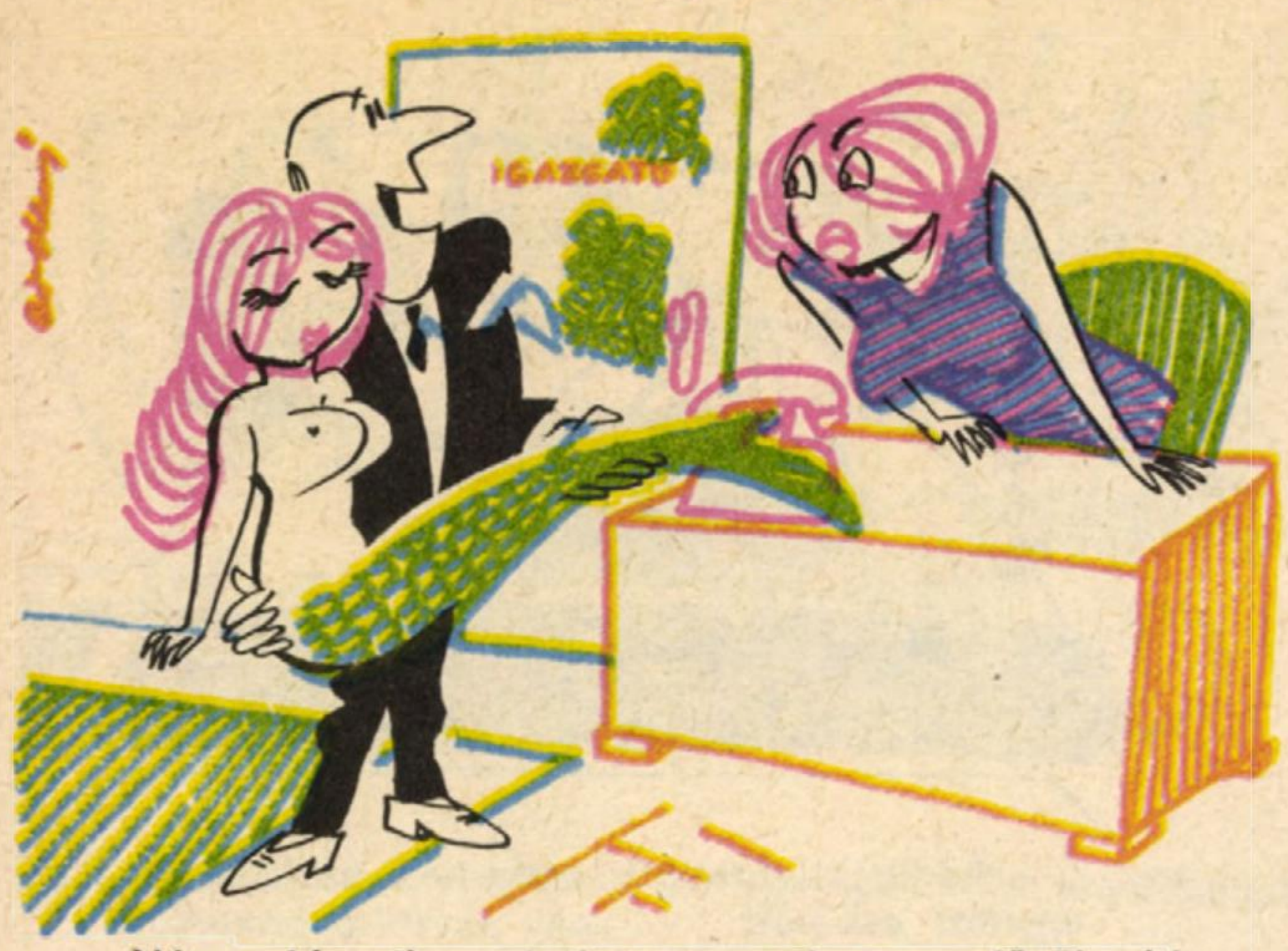
Peterdi Pál

MUNKAERŐCSÁBÍTÁS

– És nálunk bukfenceznéd sem kellene...

SZERVILIS HORGÁSZ

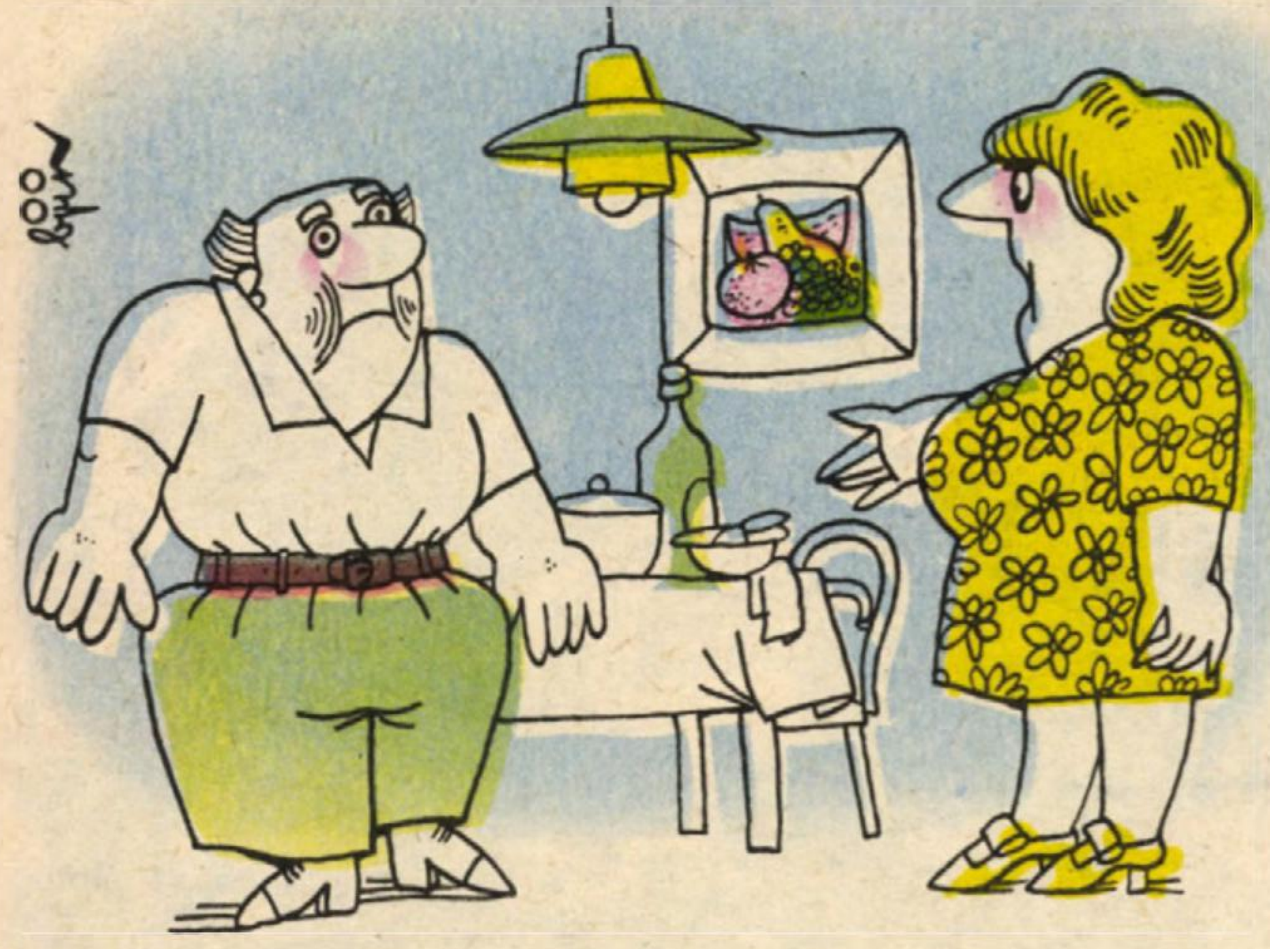
– Nézze, Mancika, mit fogtam vasárnap a főnöknek!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

– Minek ehhez esküvő?

HÁZIKOSZT

– Egy új derékszíj kéne már neked, Elemér!...

VITA A MUNKÁRÓL

– Az én elgondolásom a legkorszerűbb!

Korszerű Pech-Sorozat

Másfél év óta töröm magamat hivatalunk legszebb asszonya, a macskaszemű Gombakesziné után, hogy vegyen észre, mint férfit. Tegnap azután észrevett.

— Sándor — mondta —, maga olyan furcsán néz rám. Vagy nem?

— De igen! — kiáltottam és szenvedélyesen megérintettem a kezét.

— Asszony vagyok — jegyezte meg Dorottya halkan és eltűnődött. — Ma semmi esetre sem! — simogatta meg szomorkásan az arcomat —, talán holnap. Úgyis szabad szombatunk lesz...

— Köszönöm! — csaptam össze a bokámat, hogy máris a szolgájának érezzen. — Ebédeljünk kettesben a Hármashatár-hegyen!

Madárfüttytől volt hangos a szívem, miközben kéz a kézben sétálgattunk az erdőben. Egy csalitban aztán pokrócot vettem elő aktatáskámból:

— Telepedjünk le — ajánlottam.

Dorottyám bólintott, s miközben átadta magát a pokrócnak, kézitáskájából cigarettát, fésűt, s még néhány apróbb tárgyat készített maga mellé. Nem tudtam elrejteni csudálkozásomat: hőmérőt és barométert is kikészített a pokrócra.

Észrevette kérdő tekintetemet, s miközben a száját felém nyújtotta, így susogott:

— Ha tíz fok alá száll a hőmérséklet, nem maradhatunk tovább... tudod, olyan csizma van a lábamon, mely csak tíz fok felett viselhető rendeltetésszerűen...

Nem tudta tovább folytatni, mert ajkaink összeértek. Gyönyörű macskaszemét lecsukta. Amikor ismét kinyitotta, hirtelen rémület tükröződött benne, s egy éles kiáltással ellökött magától.

— Mi történt? — kérdeztem rémülten, s láttam, hogy tekintetét a barométerre szegezi.

— Tizenöt millimétert zuhant! — mondta rémülten és kapkodva szedte össze a holmijait. — Ez közeli esőt jelent... és a csizmám...

— Rendeltetésszerűen... — dadogtam.

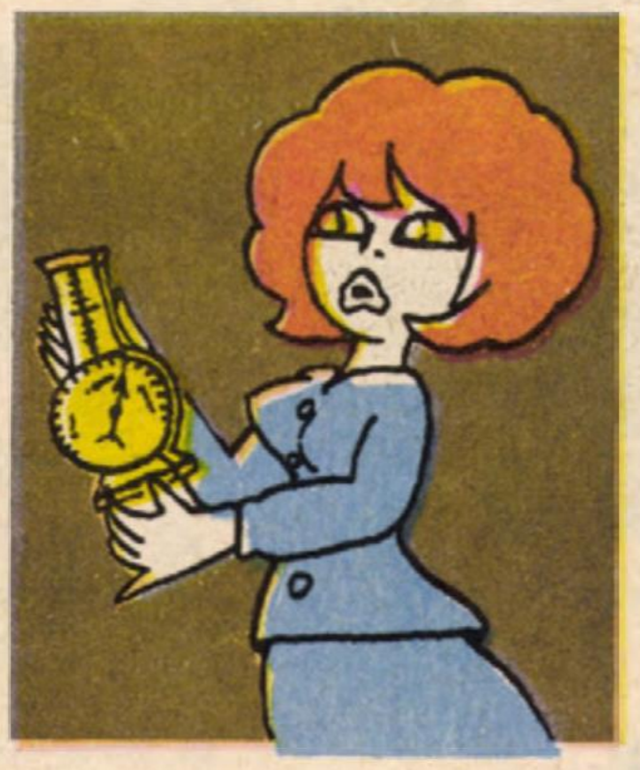
— Igen! — mondta ő —, a felsőrésze esőben nem viselhető...

Futottunk, de már késő volt. Mielőtt járművet találtunk volna, kiadós zápor tört ránk, két perc alatt bőrig áztunk.

— Tudod mit — mondtam a kétségbeesett nőnek —, gyere fel hozzám. Ilyenkor nincsen senki otthon, megszárítjuk a csizmádat, rendbehozod magad...

— Óh — mondta Dorottya és a keble hullámzott —, mi mást tehetnék! Ha a férjem meglátja így a csizmámat, mindent fog tudni! És főzöl teát is, ugye?

Otthon mindjárt gyengéden lehúztam a lábáról a

csizmát, majd gombolni kezdtem a pulóverjét.

— Mindent megszárítunk... — suttogtam Dorottyám nyakába és ő ernyedten hagyta. A karomba vettem, ő pedig lecsukta gyönyörű macskaszemeit. Kisvártatva éles kiáltást hallatott, s felugrott.

— Istenem — sikoltotta Dorottyám és minden szemérem nélkül futott a kandallóhoz, melyben vidáman pattogott a tűz. — Hová tetted a csizmámat! A tűz mellé! Harminc fokon felül tönkremegy, törik! Miért is jöttem hozzád!

Zokogva öltözködni kezdett, kisietett a pulóveréért. Amikor visszajött, gyönyörű macskaszemeiben a téboly ült:

— Mit tettél! — suttogta maga elé. — Felakasztottad a pulóverem! Ezt nem szabad vizesen akasztani, mert megnyúlik!

Kezében hozta a rettenetes pulóvert, melyhez hasonlót a híres zenebohócon, Grockon láttam utoljára.

— Legalább a hajadat fésüljed meg! — könyörögtem. Leültettem a kandalló elé, hajlakkért siettem ki a fürdőszobába, hogy befújjam vele. Gyöngéden mellélépve, csókkal illettem a homlokát, majd benyomtam a hajlakk szórófejének a gombját.

Robbanás rázta meg a levegőt, s az előszobáig repített. Midőn visszasiettem, Dorottyám esett a karjaimba, félig kopaszon, kormosan, leégett szemöldökkel...

Mindent megértettem: a hajlakkot nem lett volna szabad rendeltetésszerűen nyílt láng közelében használni...

— Haljunk meg együtt! — szólt Dorottyám, midőn a tükörbe nézett.

— Nincsen semmi baj! — próbáltam megnyugtatni. — Igyál egy kortyot, ez jól fog esni...

Konyakot kerestem elő, a szájához szorítottam és néhány kortyot diktáltam bele. Dorottyám összerázkódott, majd váratlanul a nyakamba vetette magát és kacagni kezdett:

— Szeretlek! — kiáltotta. — Elválok és hozzád megyek feleségül!

Letépte magáról a bokáig érő pulóverét és hanyatt esett a kereveten. Egyszerre csend lett, nem mozdult többé.

Kézitáskája ott feküdt mellette a földön, fejjel lefelé, kiborulva. Térdre ereszkedtem és a tartalmát kezdtem visszarakosgatni, tárcát, szemöldökceruzát, barométert...

...És most egy összehajtogatott kis cédulát emeltem fel a földről. Beleolvastam, s elfogott a hideglelés.

A kis cédulán ez állt:

„Fontos figyelmeztetés! Gombakeszinét, rendeltetésszerű használat esetén ne kezeljük alkohollal, legcélszerűbb hideg vízzel vagy gyenge ecetes vízzel frissen tartani. Ne fektessük, tároljuk álló helyzetben, lehetőleg hűvös helyen."

Gyorsan Dorottyámhoz siettem, de félúton, legyintve megálltam. Már mindegy volt. Tátott szájjal, erősen horkolva aludt. Mellette egykedvűen pattogott a melegtől repedező csizmája.

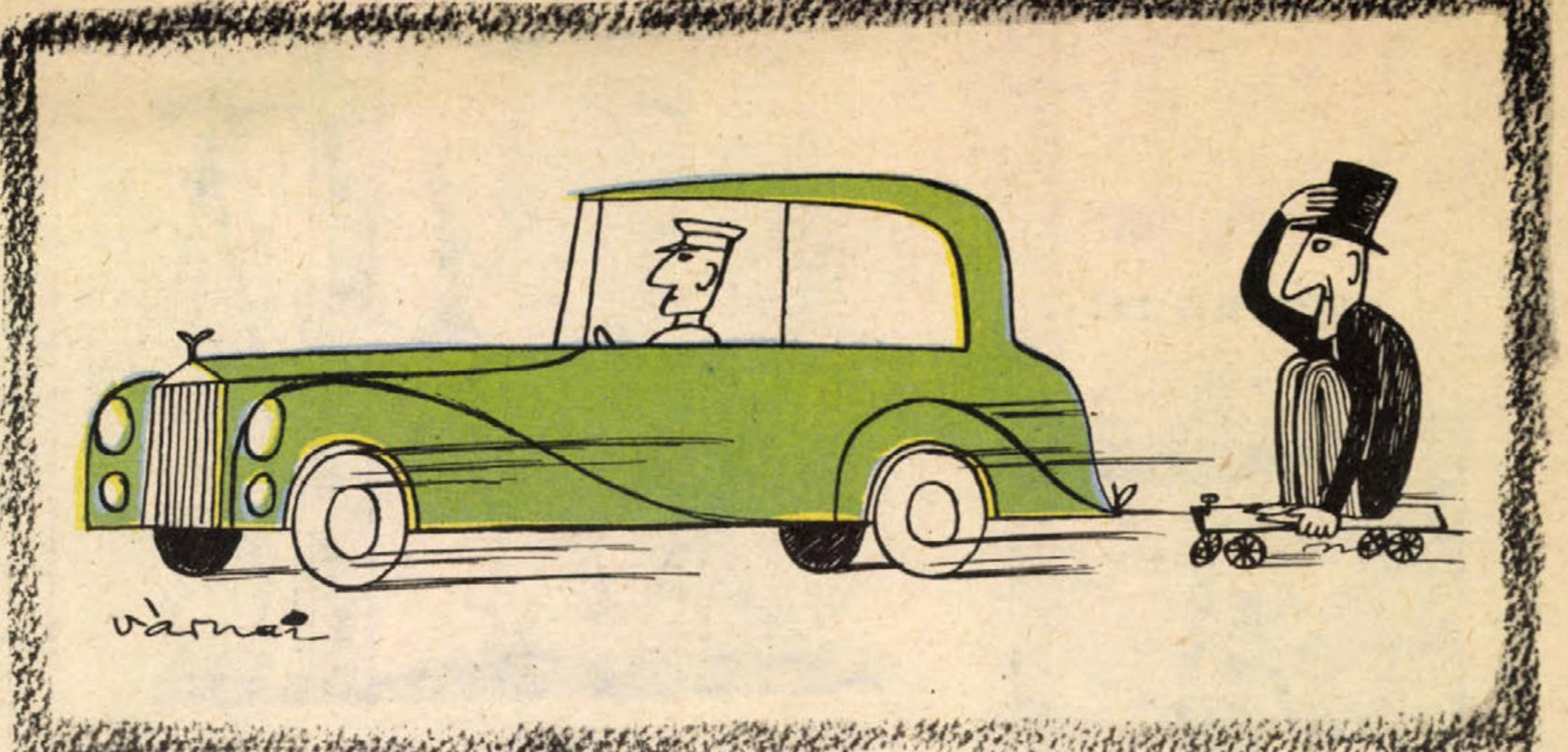
Somogyi Pál

RITKA JÁRAT

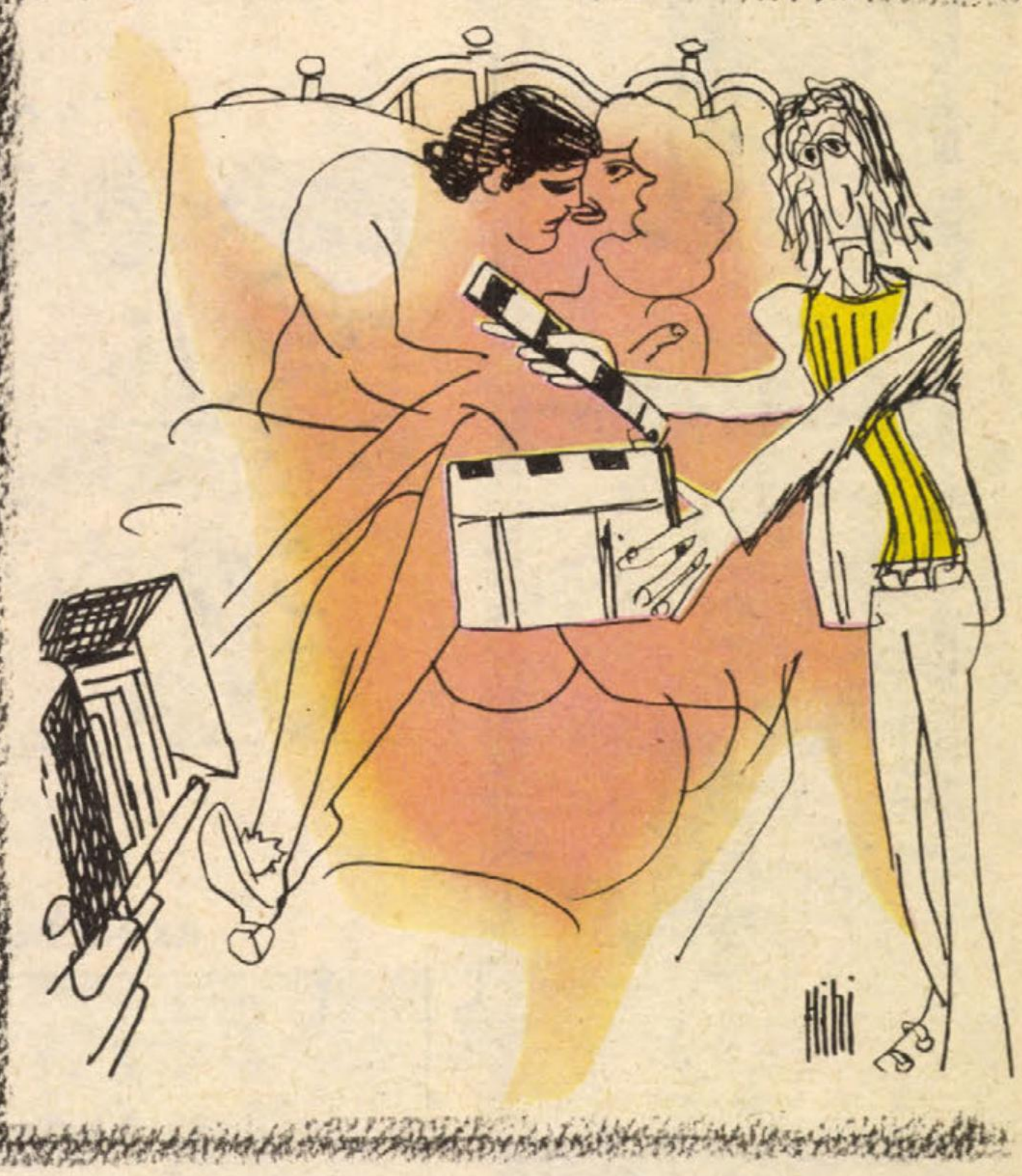
– Nem látja, hogy megtelt?

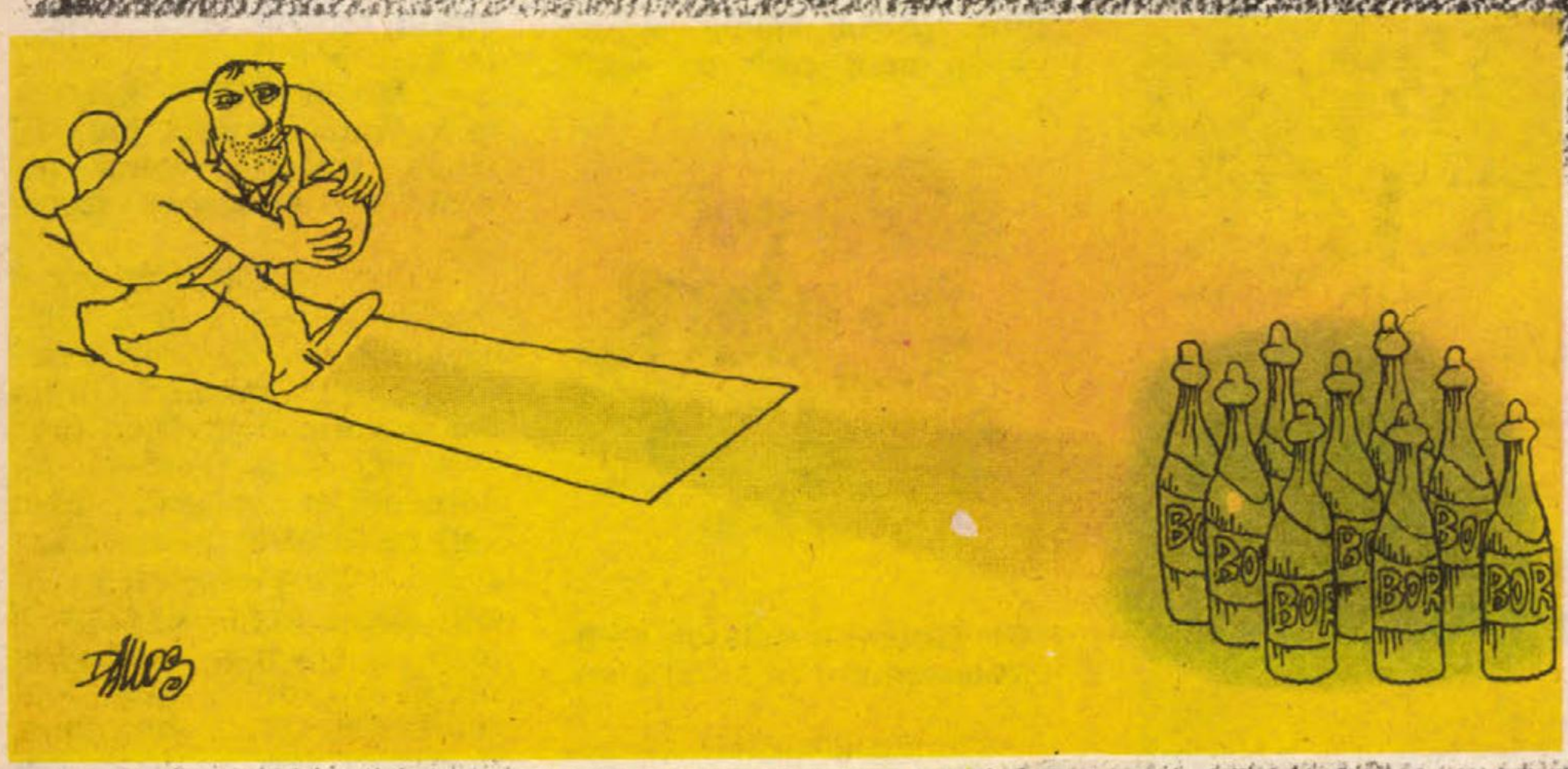

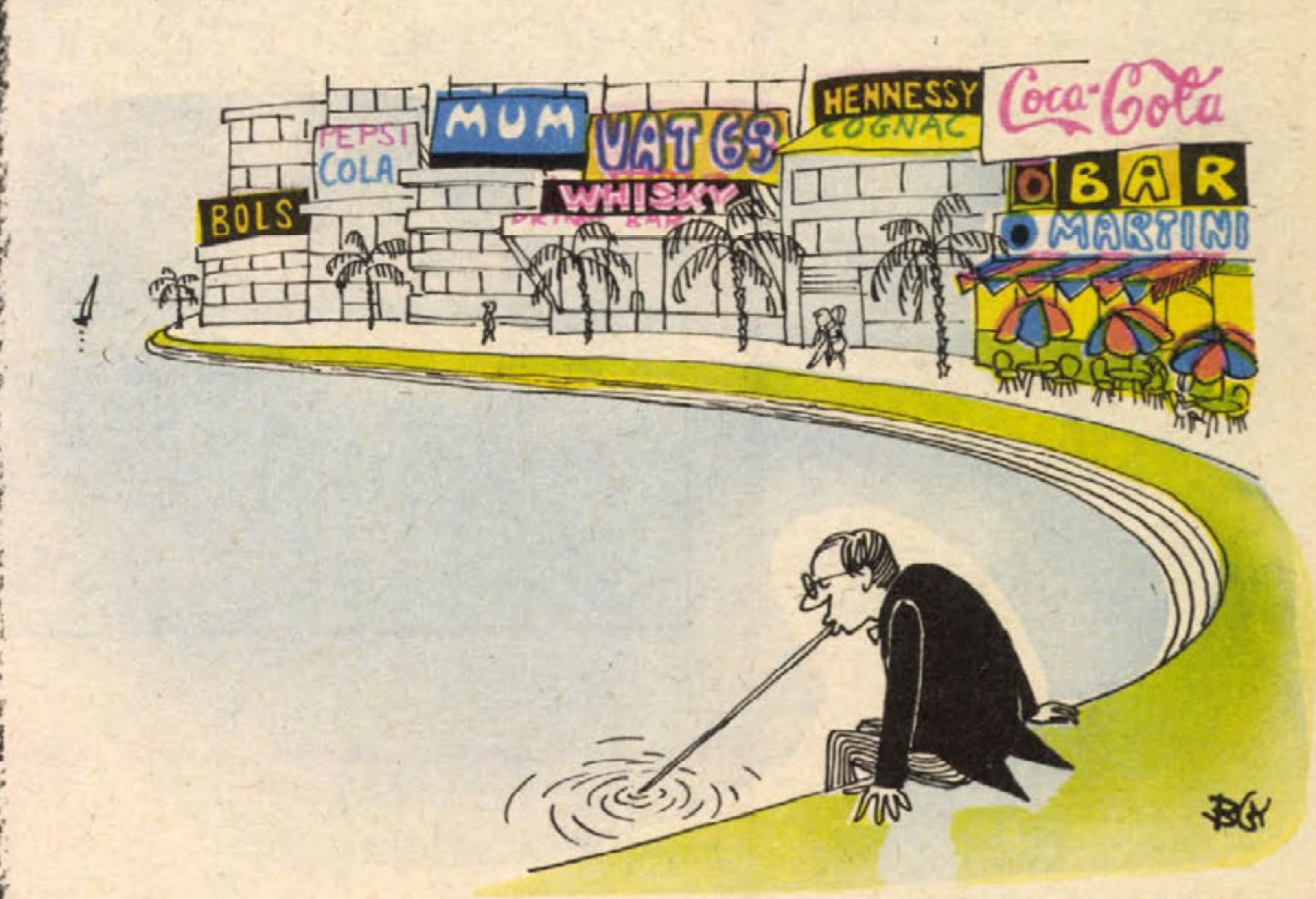
ASZKÉTA

SZŰR-SZABÓ,
VÁRNAI,
DALLOS,
HEGEDŰS,
BALÁZS-PIRI,
BRENNER,
SAJDIK

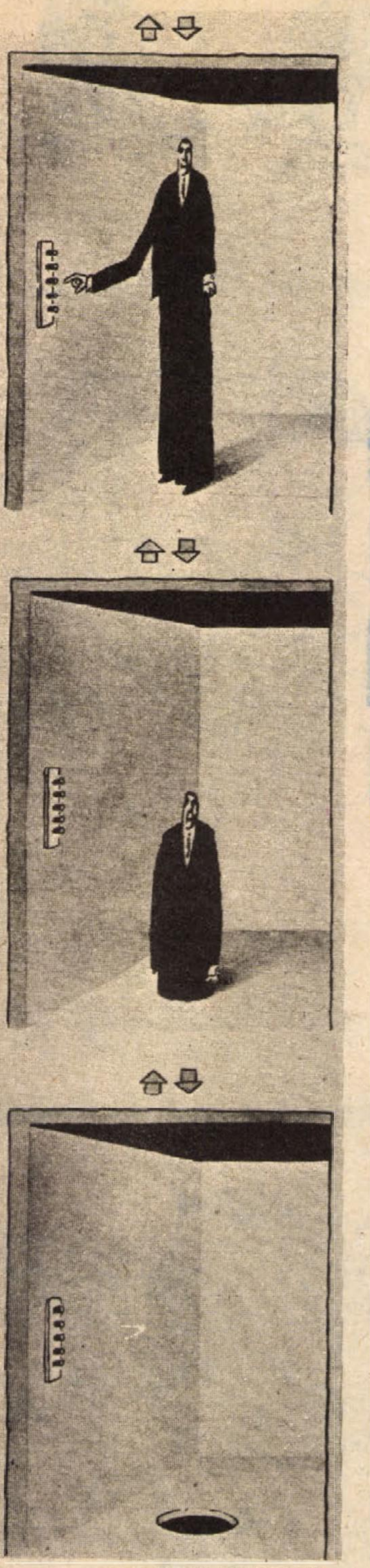

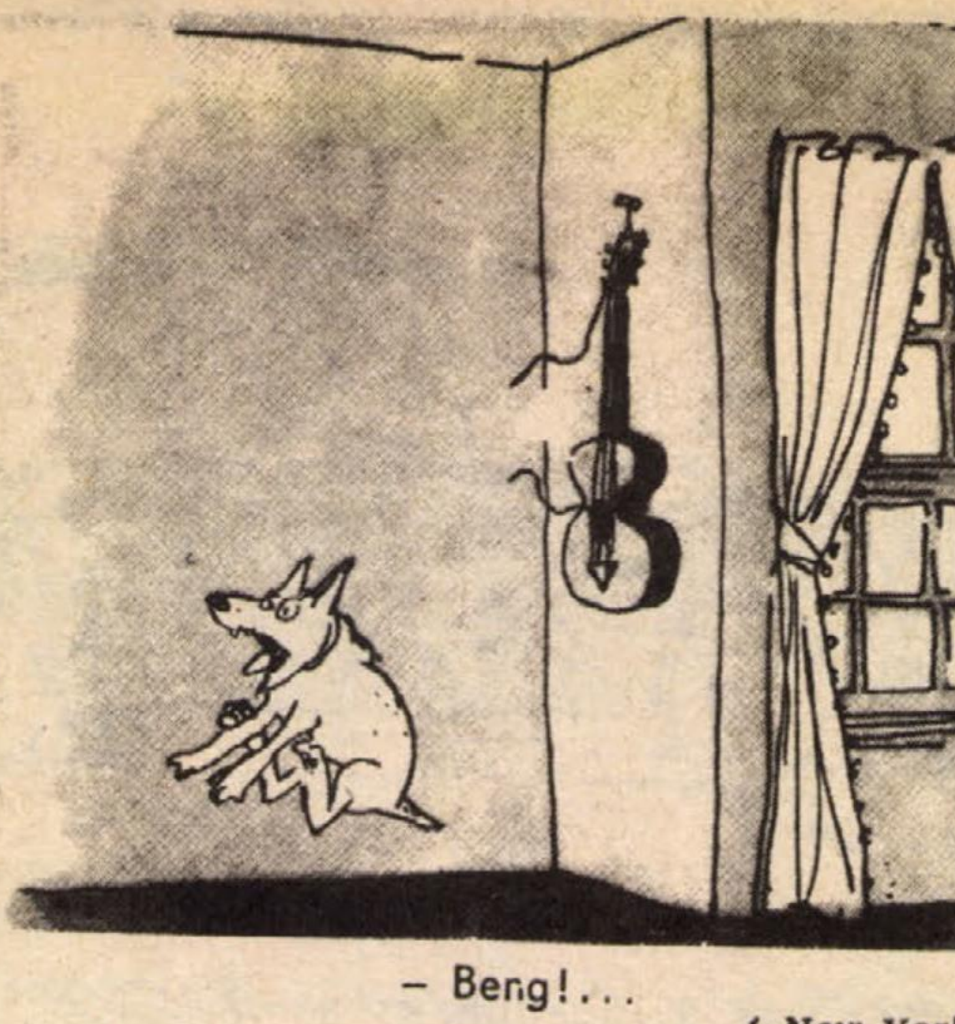
IMPORT HUMOR

KÜLÖNLEGES LIFT

(„Szpilki", Varso)

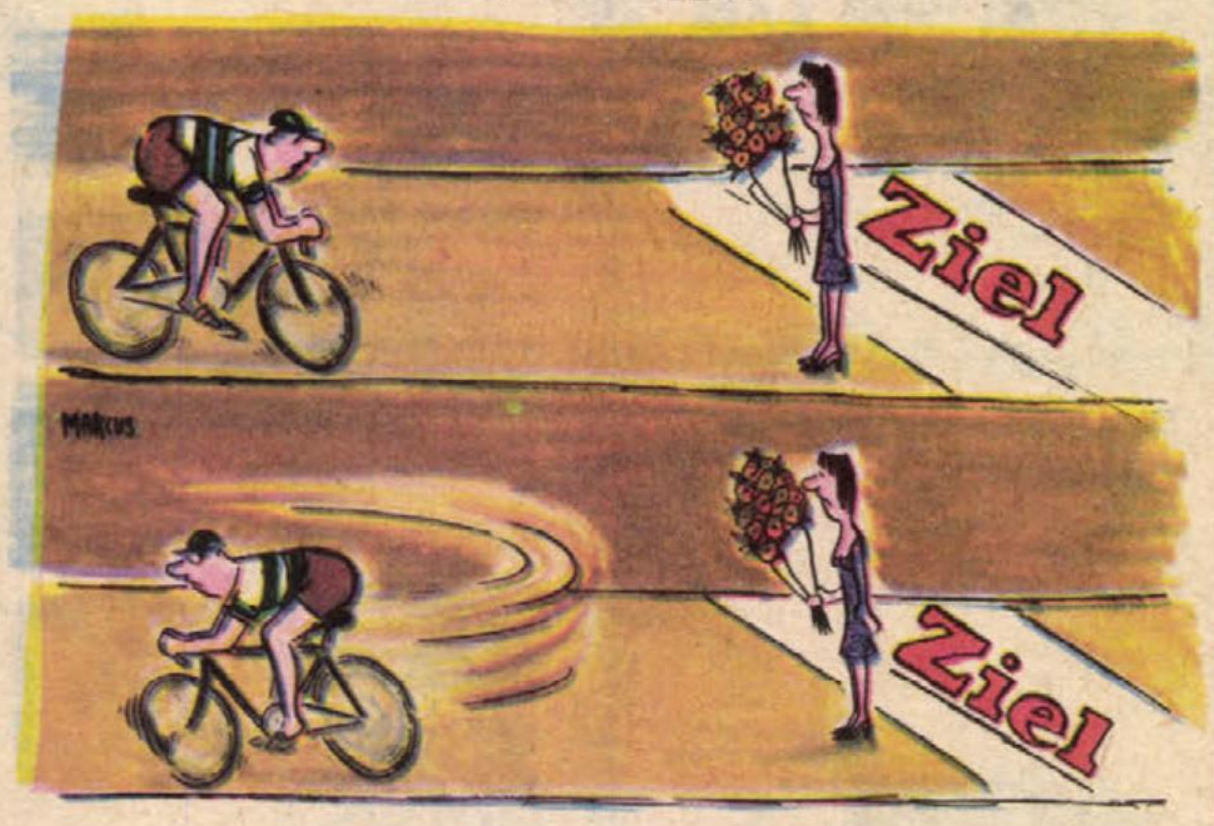
ZAJÁRTALOM

– Beng!...

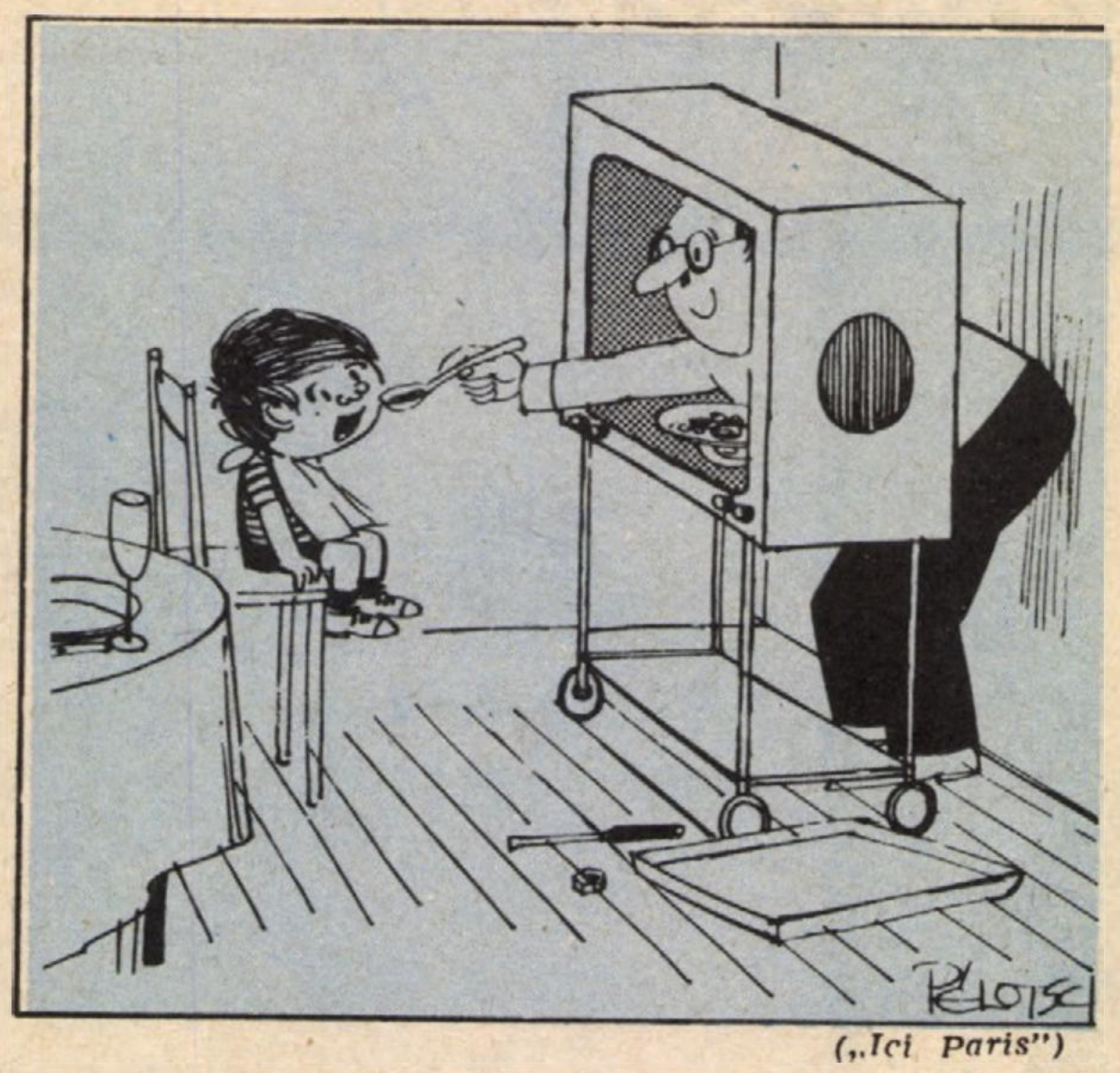
(„New Yorker")

A CÉL ELŐTT

(„Schweizer Illustrierte", Zürich)

ELKÉNYEZTETETT KÖLYÖK

(„Ici Paris")

MINDENT A VEVŐÉRT

ÚJ CSALÁDI ÜNNEP

Dolgozóink ünnepeiről, a családi események emlékezetessé tételéről, bizottságunk gondoskodik. Megrendezzük a lakodalmat, felejthetetlen névadó ünnepségeket szervezünk és természetesen ott vagyunk a ravatalnál is. Sajnos, munkánk még nem teljes, mert nem terjed ki a családi élet minden eseményére... — mondta a bizottság vezetője és a két tag a hirtelen csendre ijedten kapta fel a fejét.

A szónok rövid hatásszünet után folytatta:

— Látom, nem tudják, miről van szó... Vajh, a családi életnek nem nagy eseménye-e a válás? És ott vagyunk-e mi ezen az aktuson? Ünnepélyessé tesszük, osztozunk a felek örömében és bánatában?

— Hát bizony nem — vallotta be az egyik tag.

— Nos, ennek véget vetünk. Bizottságunk a jövőben nem csak az esküvők, hanem a válások megrendezésére is vállalkozik...

— Ragyogó ötlet! — bólintott a másik tag. — Először is kellene egy jó díszbeszéd...

— Természetesen több beszéd-minta kell. Egy arra az esetre, ha a férj hibájából, és egy, ha a feleség hibájából mondták ki a válást... — hangzott a javaslat.

— Ácsi! — mondta a vezető —, és mi van akkor, ha megegyezéssel váltak?

— Ez a harmadik beszédminta — egyezett bele a javaslattevő.

— Amikor a felek kijönnek a bíróságról, a bizottság egy tagja fogadja őket... — ajánlotta az egyik tag és a másik máris átvette a szót:

— A tárgyalóteremből a lépcsőig vörös kókusz-szőnyeget vezethetnénk.

— Ez azért túlzás... — vélte az elnök.

— A kultúrteremben terített asztalok várnák az elvált párt...

— Esetleg a vállalat kórusa énekelhetne egy dalt...

— Ez jó — egyezett bele az elnök. — De mi legyen az a dal?

— Gombház sej, ha leszakad — énekelte az egyik tag.

— Esetleg egy szavalat sem ártana — mondta a másik, hogy le ne maradjon. — Egy kis úttörő elmondhatná a Csongor és Tündének azt a részletét, hogy: „Sík mezőben hármas út, jobbra-balra szerte fut..."

— Nem jó... Egy házaspár, mint tudjuk, két főből áll — mondta az elnök.

— És az a bizonyos harmadik?

Megegyeztek a versben is.

— Ezt követné a beszéd, melynek célja, hogy ecsetelje a rájuk váró fényes jövőt — mondta az elnök és az egyik tag, aki a szónoklatokért volt felelős, máris rázendített:

— Most, amikor életetek hajója összetört, és kis csónakjaitokon egyedül eveztek ki az élet viharos tengerére, ne feledjétek, hogy ez nagy felelősség... Persze ne rettenjetek meg és gondoljatok arra, hogy az élet nemcsak párosan, hanem szólóban is szép... A kihűlt családi tűzhelyet pótolja az üzemi konyha, a kihűlt családi ágyat pótolja a... pótolja a...

— Mi pótolja? — kérdezte kajánul a másik tag, aki régen szerette volna átvenni a dísz-szónok szerepét.

— Ezt inkább bízzátok a felekre — vágta el a vitát az elnök. — Ehelyett ecsetelni kell, mennyi öröm vár a nőre: a jövőben nem kell egy idegen ember fehérneműjét mosni, nem kell rá főzni és utána takarítani. Természetesen ki kell térni arra is, hogy a férfi a jövőben szabadon osztja be idejét, nem kell értekezleteket hazudnia, nem kell éjszaka félve belépni a közös otthonba...

A bizottság egyre lelkesebben merült bele a tervezgetésekbe. Megállapodtak, hogy a beszédet követi a vacsora, majd a pohárköszöntők után a vállalat beat-zenekara rázendít és az ünnepség reggelig tartó tánccal folytatódik.

Az elnököt egyre jobban elragadta a tervezgetés láza:

— Újabb népszokásokat lehetne meghonosítani. Például az asszonybúcsúztatót. A zenekar azt játszaná, hogy: „Lány lesz az asszonyból, a rózsából bimbó..." ezalatt a koszorúslányok leszednék a fejéről a kendőt...

— És lenne legényavató. A „Már ezután úgy élem világom" pattogó ritmusára a vőfély elégetne egy pár papucsot...

A szónokfelelős újra fején találta a szöget:

— És természetesen valami ajándék is kell az ifjú házatlanoknak...

— Ennek az ára bejöhetne a legény- és leánytánc bevételéből...

Még sok hasznos ötlet hangzott el, majd az elnök elégedetten zárta be az ülést:

— A válás tulajdonképpen szomorú esemény, de az emberi együttérzés, a kollektíva segítsége ezt is széppé teheti...

Ősz Ferenc

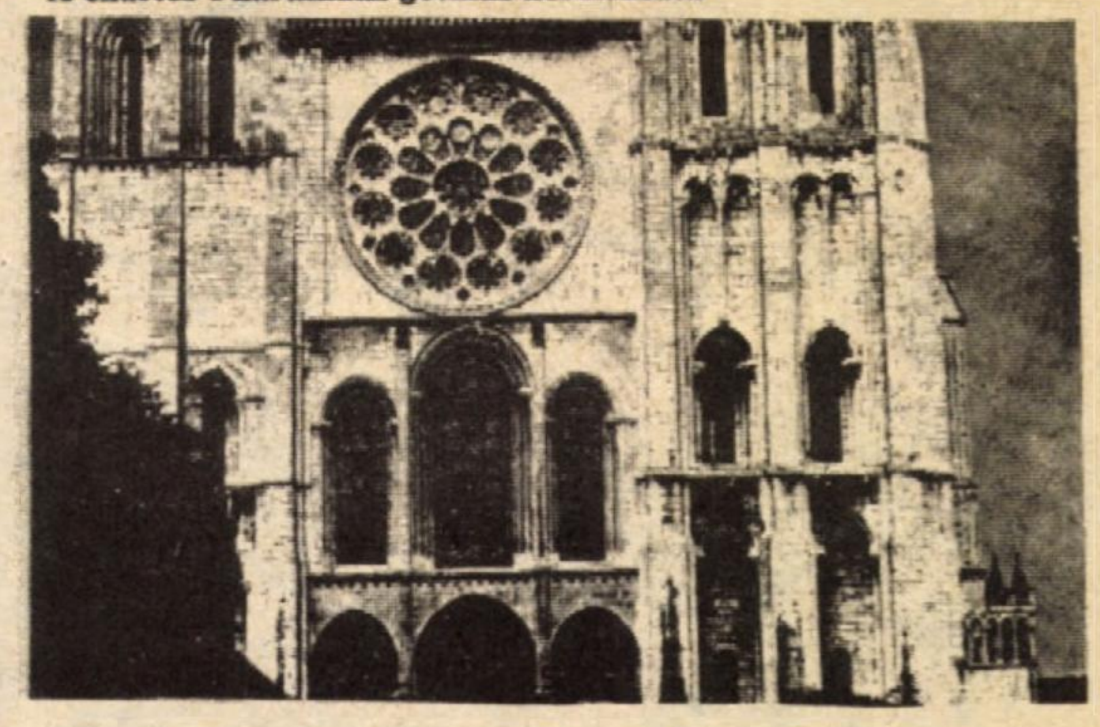
TÜCSÖK és BOGÁR

Vannak még meglepő táblák!
(Újpesten, az Árpád úton fotózta Schumeth István, fóti olvasónk)

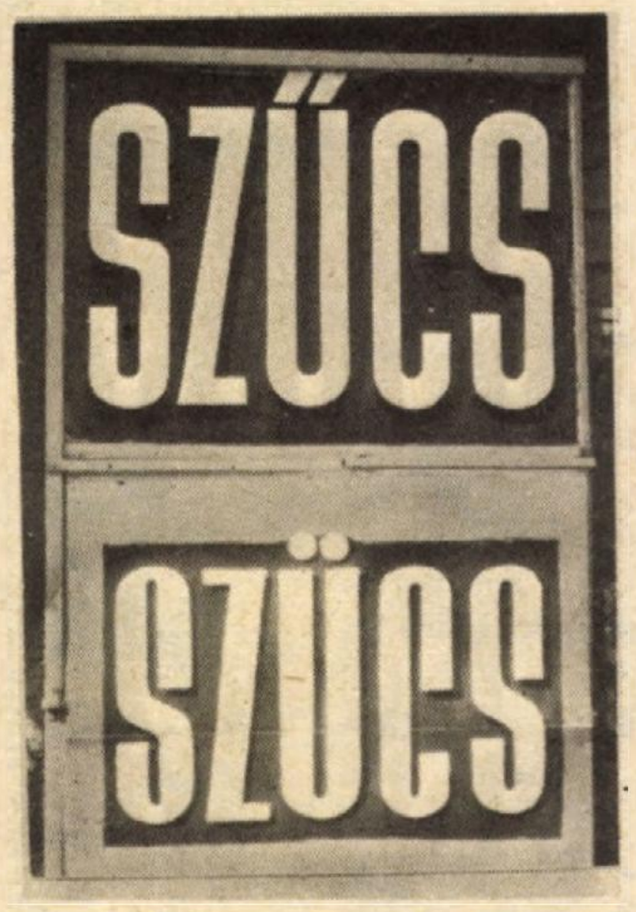
Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

A chartes-i kardinális gótikus homlokzata

Kardinális hiba egy katedrálist kardinálisnak nevezni!

(A Hajdú-Bihar megyei Naplóból nyírta Kocsis Gizella debreceni olvasónk)

Ha az ember nem biztos a helyesírásban, okosabb, ha mindegyik lehetséges változatot kipingálja. De akkor oda kéne még írni: nem kívánt törlendő.

(A Váci úton fényképezte: Fekete György)

NŐK LAPJA

XXIV. évf. 3. sz.
1972. jan. 15.

130 ESZTENDEJE, hogy a „nagy palóc", Mikszáth Kálmán 1847. január 16-án megszületett. Helyileg Szklabonyán, társadalmilag pedig va-

Magyar Nemzet — —Péntek, 1972. január 14.

Ha átlapozzuk e tankönyv Mikszáth-fejezetét — most az író születésének 175. évfordulóján erre kérjük az illetékeseket is —, rögtön meggyőződhetünk arról, hogy e fejezet nem ad elég információt Mikszáthról, de arra sem

Nem beszéltek össze

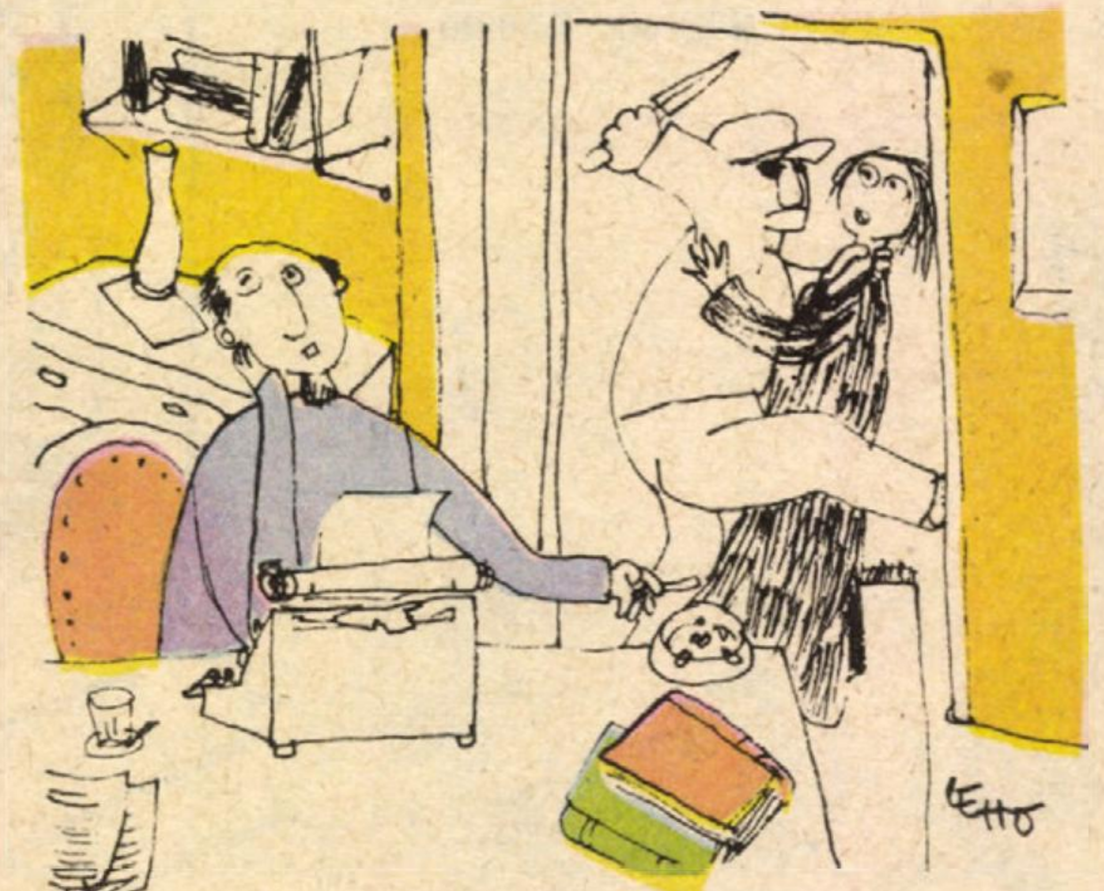
(A Nők Lapjából és a Magyar Nemzetből nyírta Zergi Gáborné mádi olvasónk)

A JAPÁN CSÁSZÁRNAK IS EMELTEK

Nemrég emelték fel a brit királyi család fizetését, s most jelenti az AP-hírügynökség Tokióból, hogy a növekvő árakra való tekintettel Hirohito császár és családja is fizetésemelést kap, mégpedig az eddigi évi 95 millió yenről 112 millióra emelkedik az államfői bér. Elvégre ők is a piacról élnek.

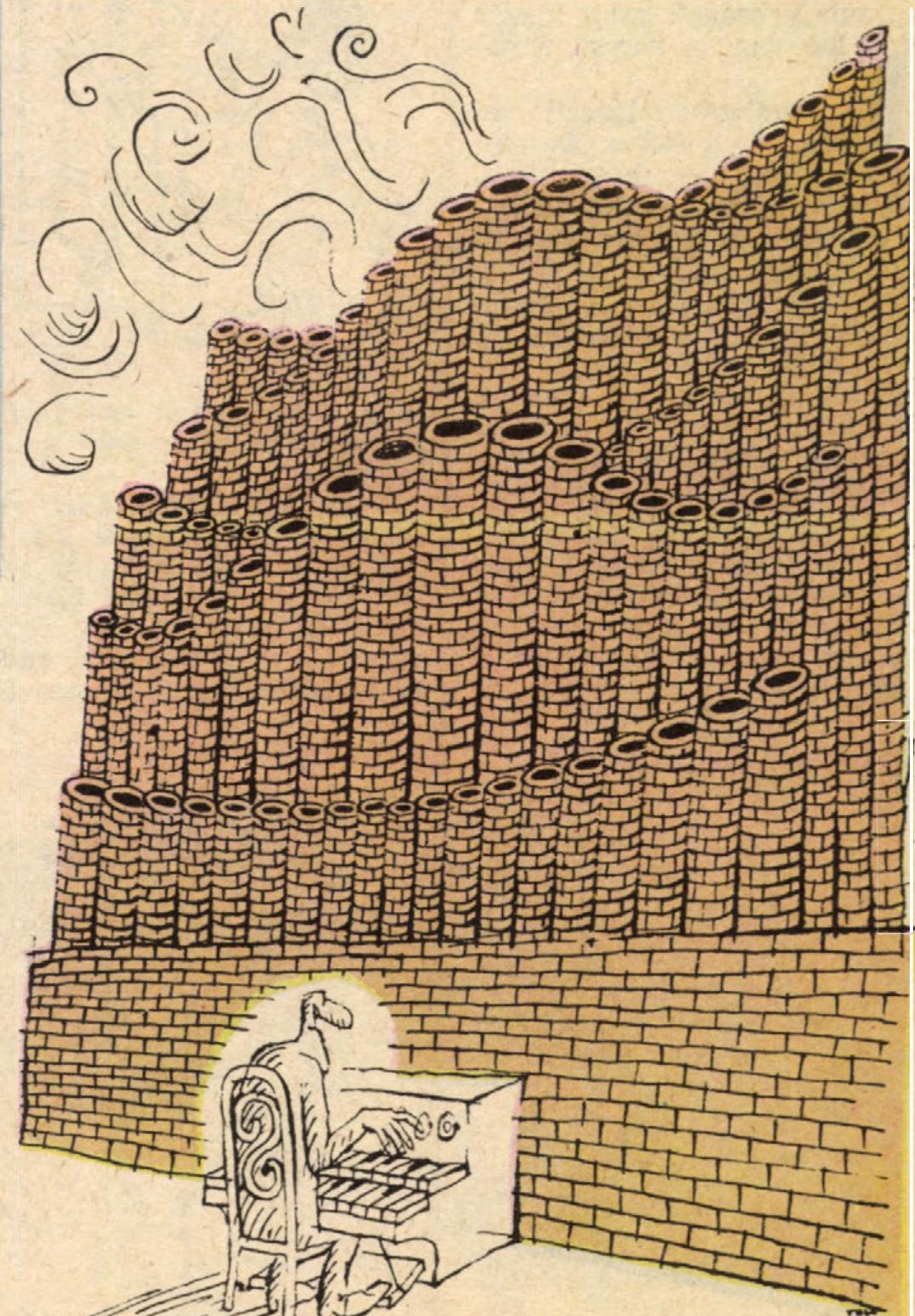
Más királyok béremeléséről még nem érkezett hír, de ez a két adat is arra enged következtetni, hogy a felséges bérmozgalmak általában sikerrel járnak, s nem kell félni egy általános király-sztrájktól, amelynek során az uralkodók leteszik a jogart, amíg követeléseiket nem teljesítik.

KÉSZÜL A KRIMI

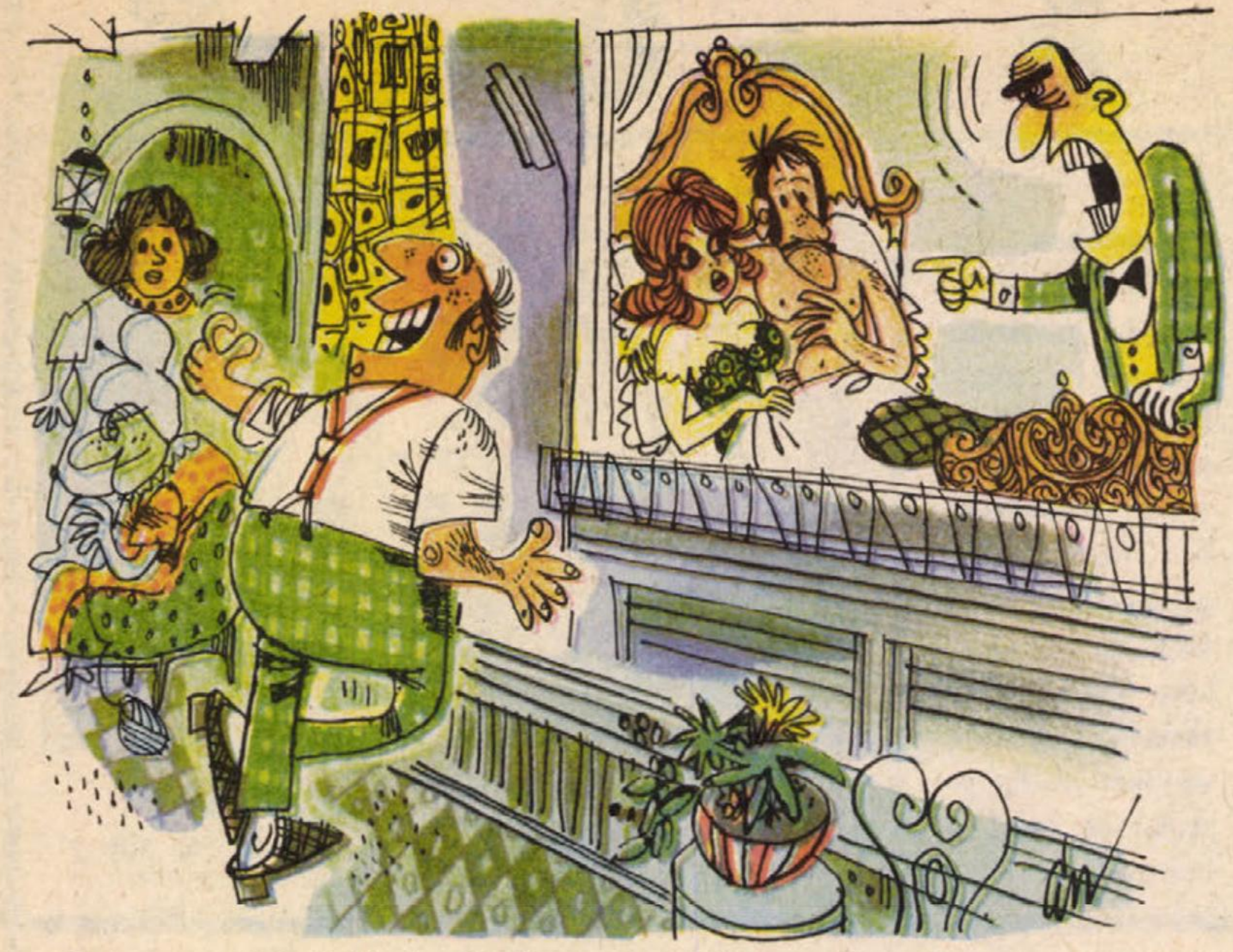

– Anyukám, csinálj egy jó erős kávét! Nem jut az eszembe semmi!

SZÁZADUNK ZENÉJE

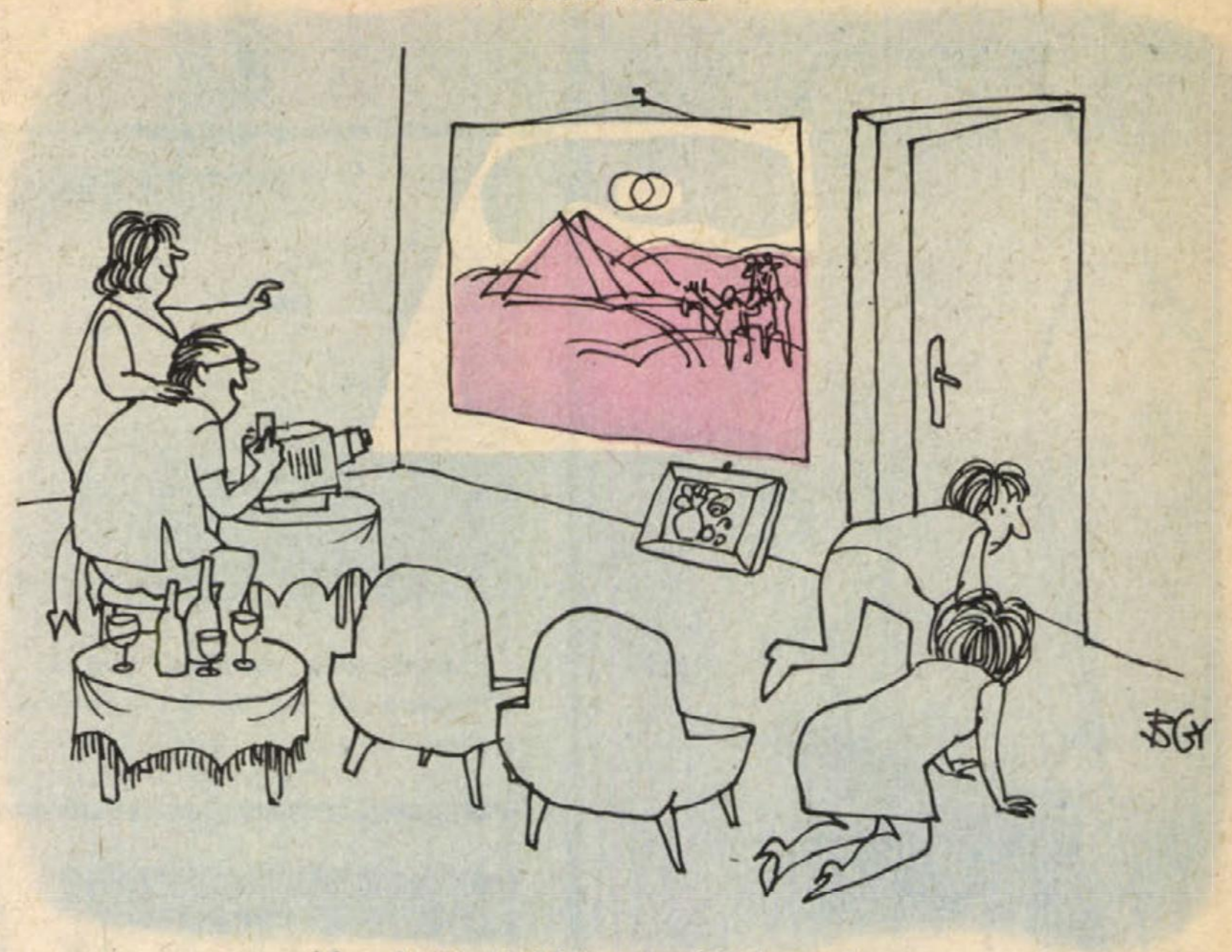

ADÁSSZÜNETI NAPON

– Gyere, anyukám! Kovácséknál megkezdődött a Kicsoda – micsoda?...

ÚTIBESZÁMOLÓ

– Meneküljünk! Még sok diájuk van!

KÉT VALLOMÁS

NEM MINDEN A SZÉPSÉG!

Két férfi ül mellettem a presszóban. Beszélgetnek. A meghitt zsúfoltságban — ha akarom, ha nem — hallom minden szavukat.

— Nem minden a szépség, öregem, hidd el! — mondja a sovány, csontos arcú. Csillogó tekintete a messzibe néz. — Számomra nem az a fontos, hogy a barátaim irigyeljenek, hogy az irigyeim sápadtra sárguljanak, nem. Nekem az a fontos, hogy hű legyen és engedelmes és csendes és igénytelen. Tudod, mennyivel többet érnek ezek a tulajdonságok, mint a szép pofika vagy a karcsú vonalak?

— Tökéletesen igazad van — mondja a kövér és bölcsen bólogat —, de mégis... Tudod, milyenek az emberek! Sokan aszerint ítélnek meg, hogy...

— Aki ismeri, az tudja, hogy mit ér — vág szavába a csontos arcú —, az elismerően csettint: „Ez igen, ez — mármint én — érti a lényeget. Csak tudnám, hogyan sikerült megkapnia...!"

A továbbiakat nem hallottam, mivel megjött, akit vártam, s reá figyeltem. Később azonban, hogy távoztam a presszóból, fölismertem a két férfit.

Egy halovány zöld Renault 4 kocsiban ültek. A motor halkan duruzsolt, s mivel az ablak nyitva volt, hallottam, amint a kövér elismerően bólogatva mondja: „Megértem, hogy szereted."

SZAKÍTÁS

Azon a januári estén a hőmérséklet vagy öt fokkal magasabb volt, mint a sok évi átlag.

A háztetőn egy macska nyávogott nagy szerelmesen,

és a ház tövében egy férfi lázongott nem kevésbé szerelmesen.

— Ezt érdemlem tőled, te bestia, ezt? — kérdezte a vele szemben álló hölgytől. — Mit fogadkoztál, esküdöztél, hogy így szeretsz, meg úgy szeretsz...! És én, ökör, rád költöttem minden pénzemet. De ott egye a fene a pénzt, hanem az érzelmeim...

— Ne haragudj, Dezső — mondja a nő —, de... szóval azért maradjunk jó barátok.

— Jó barát, köszönöm — így a férfi —, akkor inkább semmi, de semmi... Elfelejtelek egészen. Egészen elfelejtelek, csak a hajadat, azt a szép vörös hajadat, azt nem tudom felejteni, tee!

Evvel két marokra kapja a nő haját és szenvedélyesen rángatja.

— Az istenért, ereszd el, te őrült! — sikít a nő.

— Nem, nem, soha! — lihegi begerjedve a férfi.

A kevés járókelő megáll körülöttük. Egyelőre tapintatosan tisztes távolságban, és kíváncsian lesik a fejleményeket.

A nő észreveszi a bámészkodókat, elszégyelli magát, s mivel látja, hogy hasztalan könyörög a megvadult férfinak, elrohan.

A férfi pedig ott marad és őrült szerelmi dühében görcsösen markolja azt a szép vörös hajat.

Szerencsére ekkor föltámad az északi szél. Meglegyinti a férfit, aki kijózanodva elódalog a köré gyűlt csoportosulásból, és bemenekül a nem messze levő maszek női fodrászhoz.

— Sajnos, ez csak közönséges műanyag — mondja a tulajnő a vörös parókát forgatva. — Százötven forintot tudok adni érte.

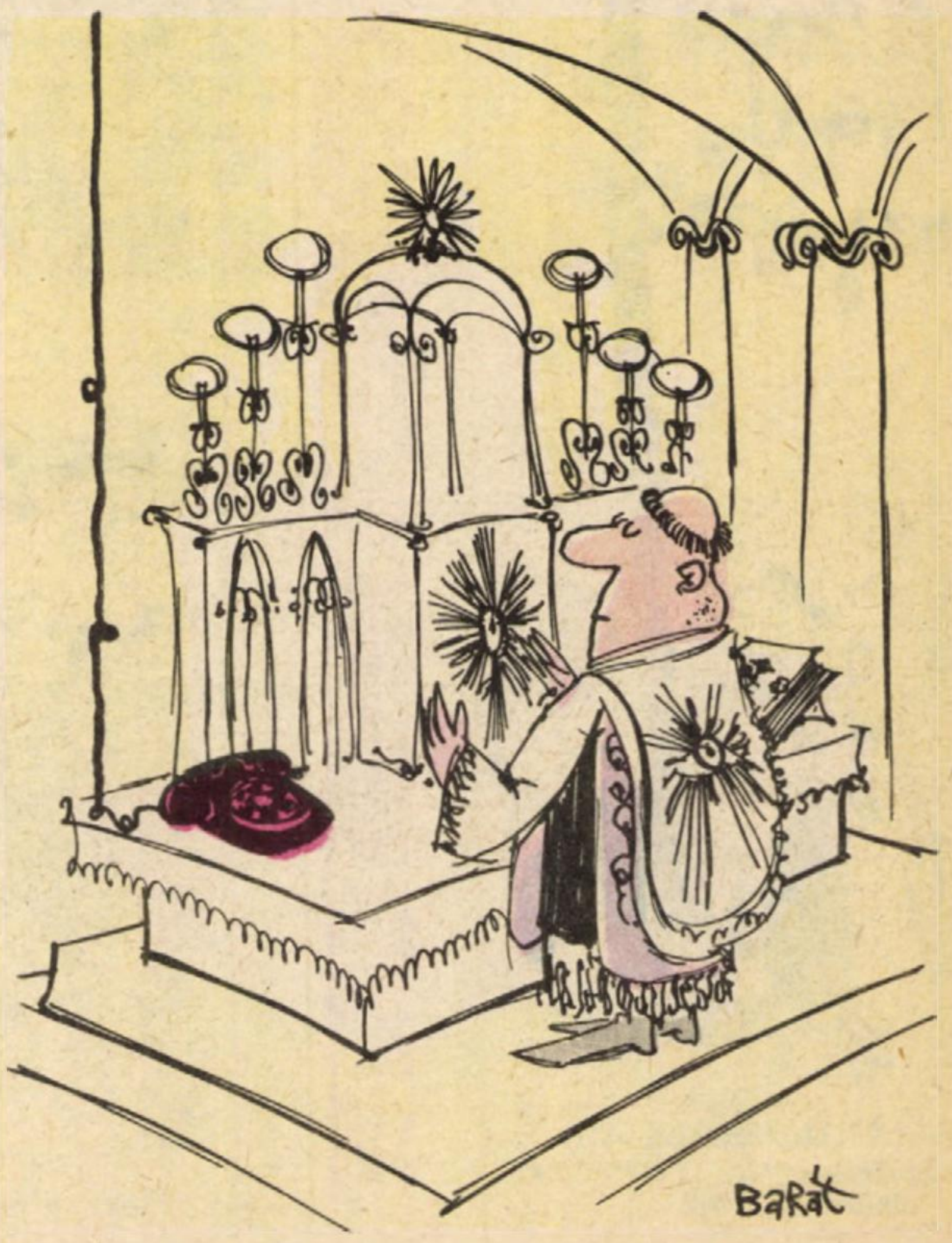
Sólyom László

CSODA AZ ÜZLETBEN

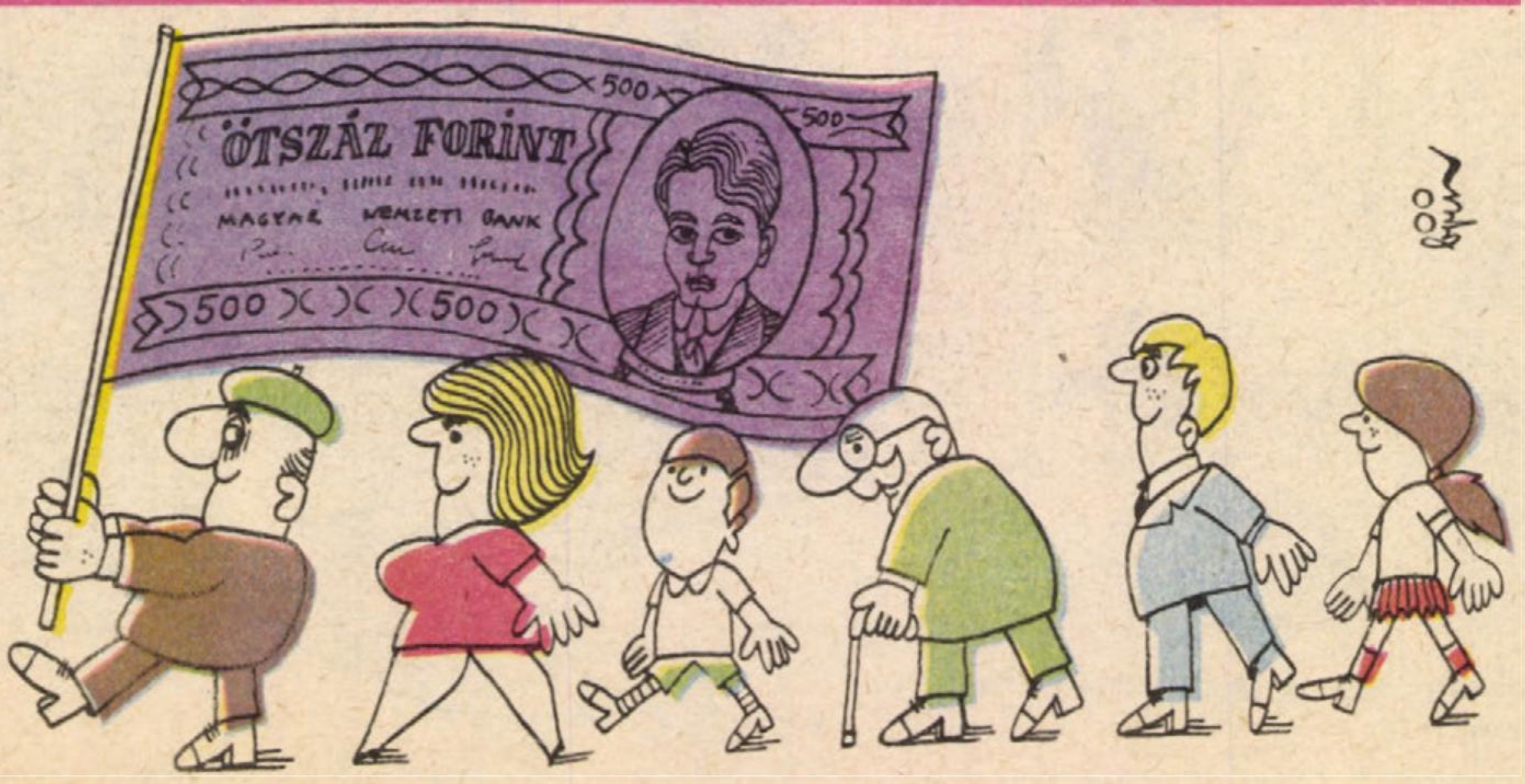

– Viszontlátásra, kedves vásárló, legyen szerencsénk máskor is!

KÖZVETLEN VONAL

GEBINES CSALÁD

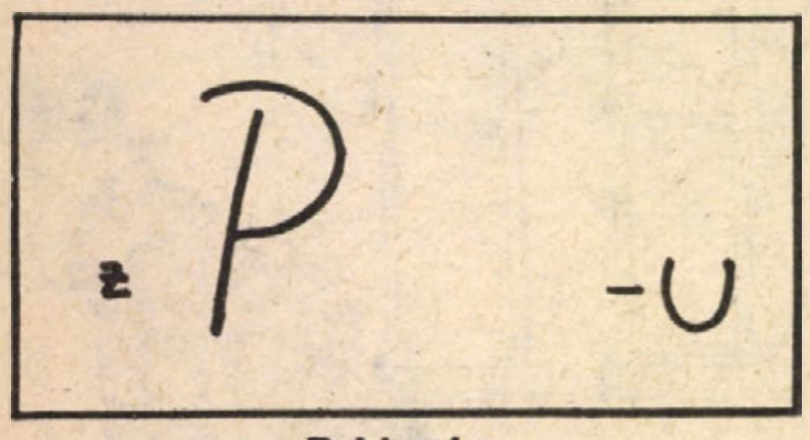
ÉRZÉKENY BEOSZTOTT

– Néha úgy elkelne egy kedves szó az embernek!

RÉBUSZ

211. rejtvényünk megfejtése:

Pakisztán

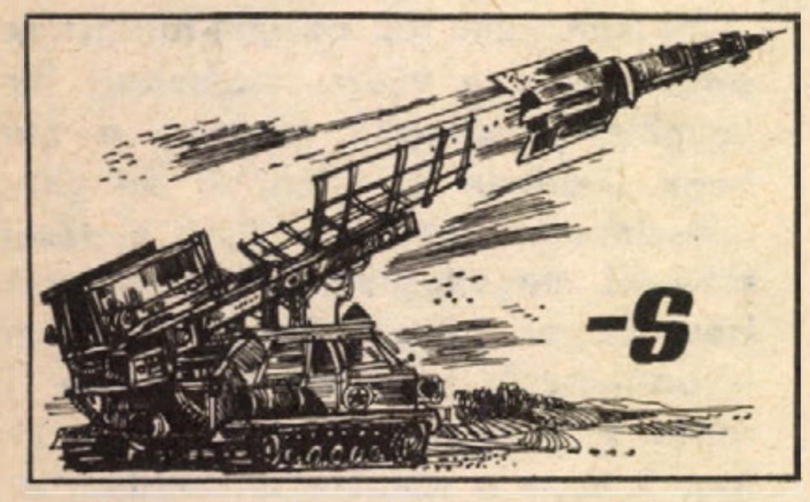
A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Vince László, Polgár, Dobó u. 9.

Sárdi Eszter, Budapest III., Beszterce u. 2.

Urbán László, Székesfehérvár, Pf. 153/K.

213. REJTVÉNYÜNK

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb január 31-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335-718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában 72.2337/2-04 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf. 53.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

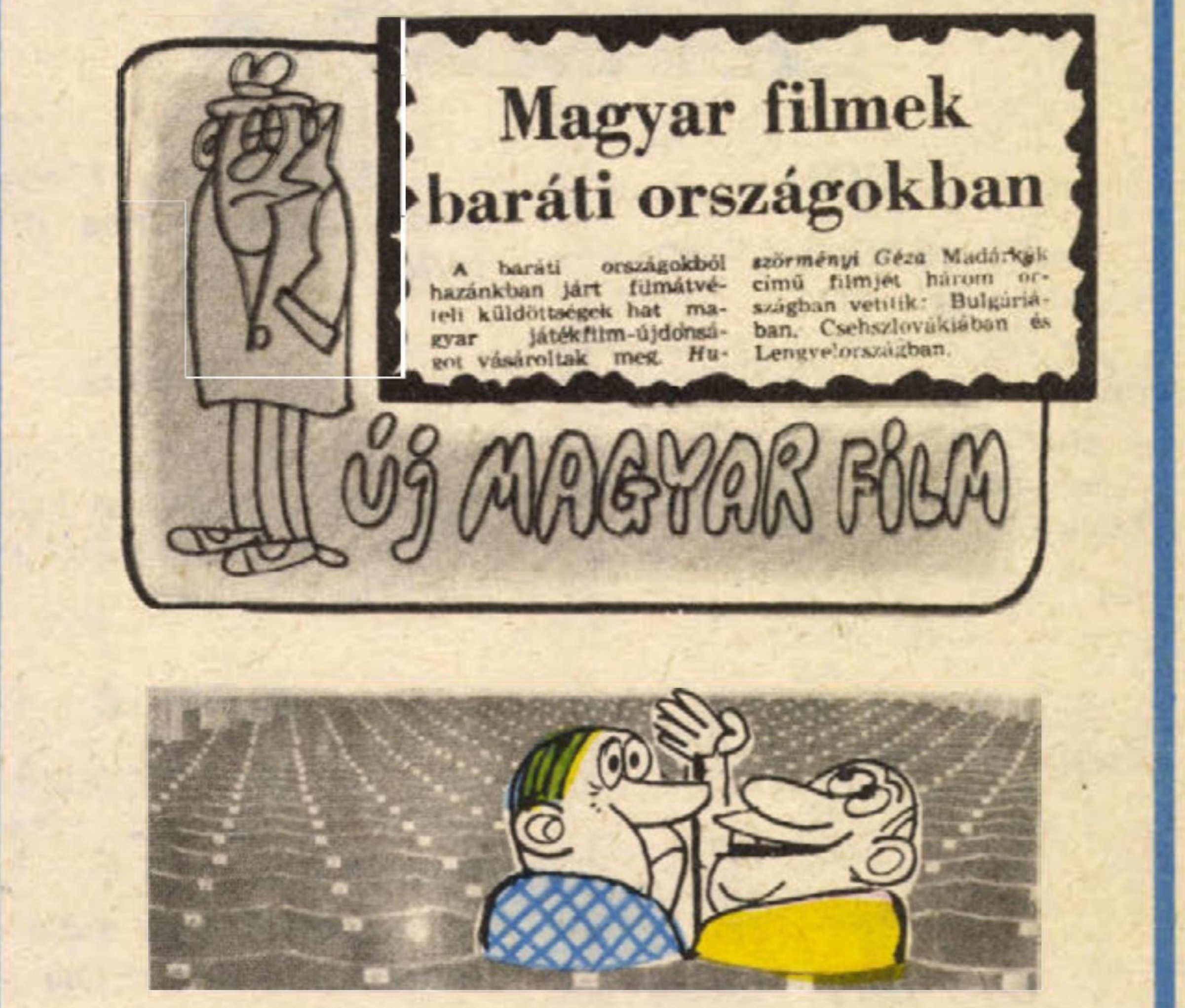
– Csendesebben, hé!

– Nekünk persze nem volt jó a barázda, nekünk Pestre kellett jönni!

– Szép kis újítás, most már az autót is nekem kell felhordanom a pincéből.

– Öregem, a barátokra mindig lehet számítani!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A színházi riporter interjút csinál a vidékről szerződtetett drámai szendével. A végén azonban ő ad fel egy cseles kérdést:

— Mondja, kedves szerkesztő úr, de őszintén, hány évesnek tart maga engem?

— Hánynak? Hát ahogy így elnézem, még a fiatalkorúak bírósága elé kerülhet.

— Szóval tizenhat évesnek néz?

— Harminchatnak!

— Tessék?? Akkor hogy kerülhetek a fiatalkorúak bírósága elé?

— Mint tanú.

Cibolya, a békés lelkű sertésgondozó, rászól a moziban előtte ülő kiskirály brigádvezetőre, aki egyre csak elveszi előle a kilátást:

— Hallja, legalább addig levehetné a kucsmáját, amíg a halottat elviszik!

*

A vendég méltatlankodik a felszolgálónak:

— Hallja, főúr, ebben a ragulevesben nincs is ragu!

A pincér könnyedén ránt a vállán:

— Na és? A szalontüdőben talán van szalon?

Az éttermi üzletvezető mosolyogva üdvözli az ismerős főmérnököt.

— Felhívom a figyelmét egy mai új specialitásunkra, a csigára.

A mérnök unottan legyint:

— Ismerem! Tegnap ő szolgált ki.

*

A kültelki gyárnegyedben egy csizmás bácsikától tudakolja egy eltévedt motoros:

— Nem tudná megmondani, bátyám, merre is találom itt a makarónigyárat?

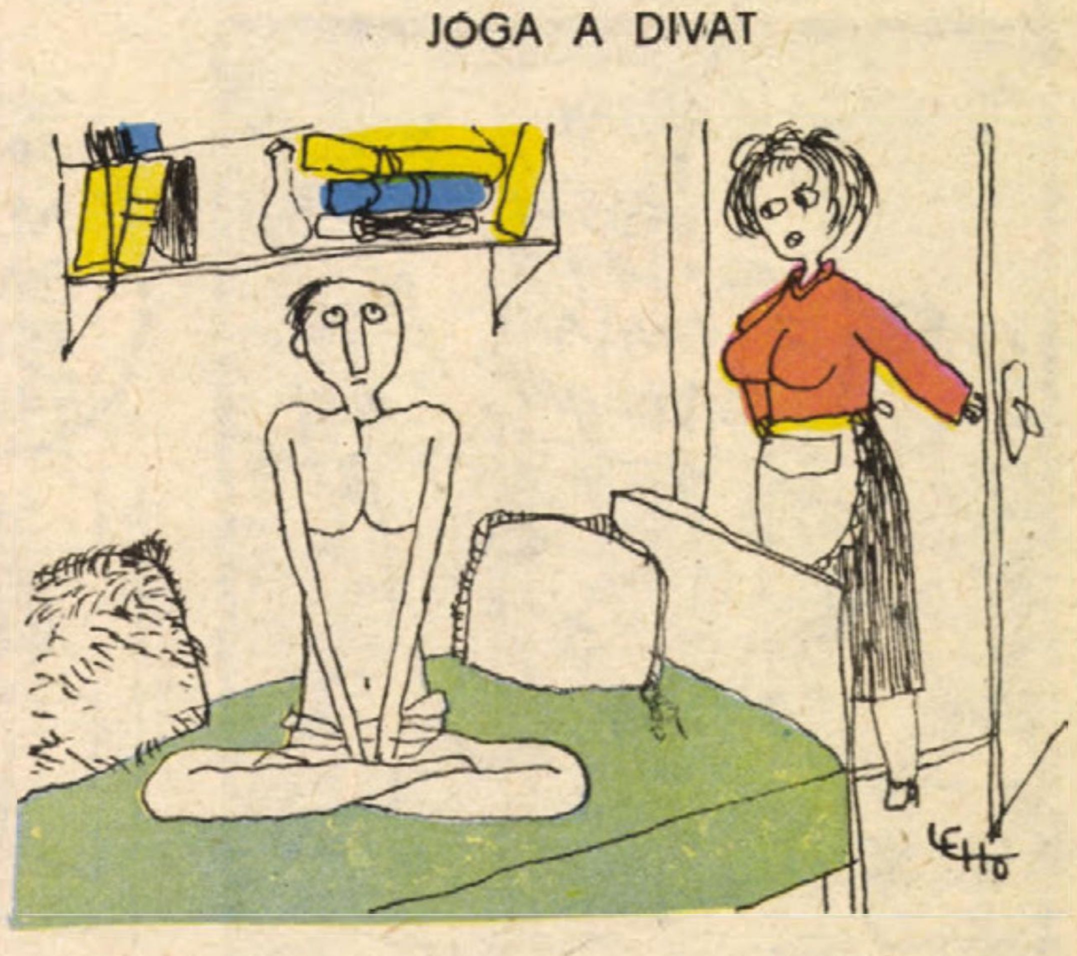
Az atyafi megvakarja az állát:

— Makaróni... Makaróni... Nem a csőtésztagyárat gondolja az úr?

— De igen, igen, a csőtésztagyárat! — derül fel megnyugodva a motoros, mire a bácsi:

— Mert aztat, kérem, sajnos nem tudom.

JÓGA A DIVAT

– Hozd fel előbb a szenet, aztán jógázhatsz!...

MŰKORCSOLYA

– Na, láttam már jobb szabadon választott gyakorlatot!...

A KÖZVÉLEMÉNYKUTATÁS DIADALA

– Gratulálok! A tömegek kívánságára fia született!...

SZILÁNKOK

ÖRÖM

— Végre sikerült egy garázst szereznem!

— De hiszen úgy tudom, önnek nincs autója. Minek a garázs!

— Valahol kell egy albérlet az embernek...

ÚRI MURI

X. éjfélkor egy zálogcédulát ragasztott a népzenész homlokára.

SZERENCSE

— Én nem fárasztom magamat azzal, hogy négylevelű lóherét találjak. Megelégszem a könnyen elérhető háromlevelűvel is. Ilyen természetem van, uram. Kell ennél nagyobb szerencse?

SZÓRAKOZOTTSÁG

Szórakozott ember vagyok. Állandóan elveszítem az írószerszámaimat. Ezért a napokban e szavakkal nyitottam be egy papírüzletbe:

— Kérek egy olcsó, elvesztésre alkalmas golyóstollat...

BÜSZKESÉG

— Olyan jó feje van a fiamnak, hogy a tanárai szerint is intellektuális bűnöző lesz belőle.

SZERVIZ

— Mester, mennyi idő alatt tudja üzemképessé tenni a tévémet?

— Három nap alatt helyrehozom a hibát, és máris remekül működik a készülék.

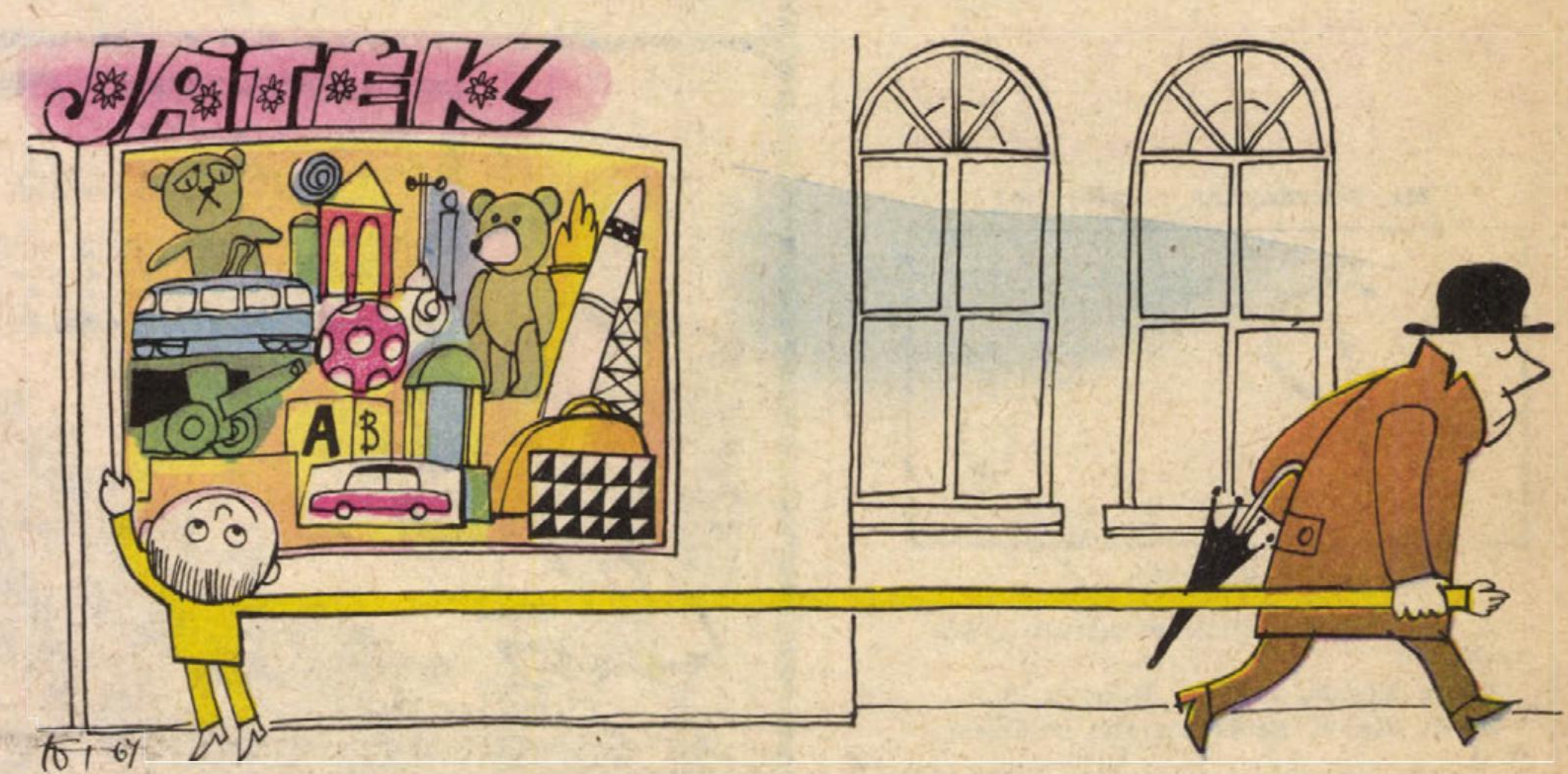
— Könyörgök, kerül, amibe kerül, csinálja egy hónapig. Szeretnék egy kicsit kikapcsolódni.

KUTYABARÁT

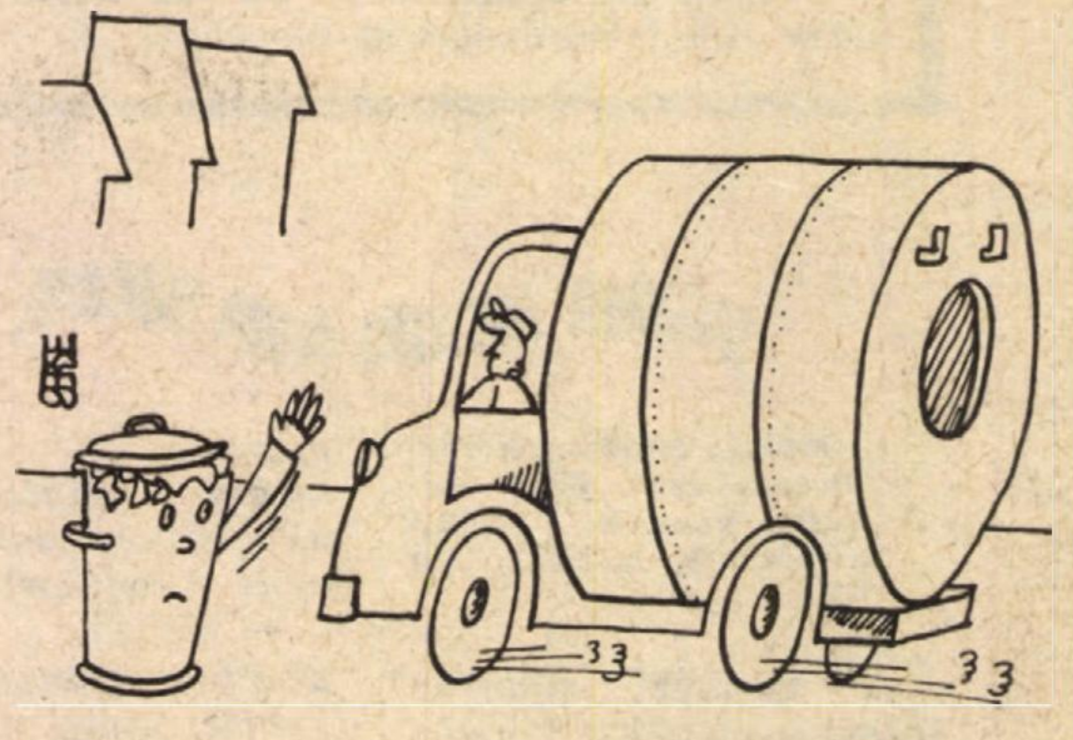
— Az én fogaim bizony már nehezen rágják meg a csontot. De mit csináljak, ha a Floki ragaszkodik a húshoz...

G. Sz.

TÜRELMETLEN SZÜLŐ

AUTÓSTOP

MARLENE SZÓL...

Nyilván nemcsak az UPI-hírügynökség, hanem a világ valamennyi hírügynöksége világgá repítette a hírt, hogy Marlene Dietrich, a világhírű filmszínésznő betöltötte 70-ik életévét. Hódolói megállapíthatták az ünnepélyes napon, hogy Marlene éppen olyan karcsú, mint valaha, szeme tizenévesen csillog, s az arca ránctalan. S hogy a humora is töretlen, azt a következő megjegyzése árulta el:

– Még nagyon sokáig akarok élni, mert szeretném tudni, milyen érzés az: öregnek lenni.

